

IMO 2013

V HLAVNÍCH ROLÍCH

Štěpán

Michal

Já

David

"Malý" Pepa S.

Mark

"Velký" Pepa T.
(deputy leader)

Den 1.

aneb jak nám zakázali volat domů

V 5:00 mi zvoní budík. Zacvakávám ho, stejně už jsem nějakou dobu na nohou. Vědomí, že za 24 hodin bych měl přistávat v Santa Martě, mi zvedá náladu. Když se po určitých komplikacích o půl deváté dopravuji na letiště Václava Havla, jdu si zařídit pár vlastních věcí a po návratu do odletové haly zde nacházím Marka, Michala a Pepu S. Po chvíli doráží i Pepa T. a asi pět minut před desátou (plánovanou dobou srazu) i David se Štěpánem. Pozdravíme se, Štěpán předá Pepovi S. podivný australský hudební nástroj (věc na šňůrce, která by při točení nad hlavou měla vydávat nějaké zvuky, avšak nějak nefunguje), uděláme si skupinovou fotku s českými vlajkami (Michal navrhuje, že vytáhne i svoji mongolskou vlajku, ale tento návrh je okamžitě zamítnut) a hned se objevuje první problém! Týmová trička přišla ve špatných velikostech. Přestože všichni až na Marka chtěli L, dostali jsme pouze dvě L-ka a zbylá XL-ka. L-ka nakonec vyhráváme já s Markem, paradoxně právě proto, že jsme si o L-ka nenapsali (respektive já jsem napsal M-L). Následné odbavení a nalodění (naletadlení?) proběhne bez problémů. Na letu do Frankfurtu je zajímavá snad jenom jedna věc – jídlo. Totiž, dostali jsme mikro-vidličku, pár preclíků, trošku bramborového salátu a tři kousky něčeho. Samozřejmě, na hodinovém letu se nedá o moc více čekat, ale ta absurdní minimalističnost mi vykouzila úsměv na tváři.

Cestou do Frankfurtu

Ve Frankfurtu vystoupíme z letadla, jedeme autobusem, pak kousek pěšky a dokonce vláčkem! Bohužel, vláček nás zavezl jen kousek, dál musíme pěšky. Následná kontrola proběhne opět téměř bez problémů (jen se skeneru nějak nezdají moje boty). V předodletové hale už vidíme Polský a Dánský IMO tým a několik dalších lidí, kteří vypadají jako IMáci. Po naletadlení dostáváme polštářek, deku a sluchátka (pravděpodobně nepoužitelná mimo letadlo). Let probíhá bez problémů. Dostali jsme 2 jídla, která (ačkoliv trochu vydatnější být mohla) nás víceméně sasytí. Personál Lufthansy (společnosti, se kterou jsme letěli) má asi rád všechno horké. Jak alobalové vaničky s jídlem, tak vlhčené ubrousky na utření, které jsme dostali po jídle, jsou tak horké, že v podstatě nejdou udržet v ruce. O zábavu se má starat malý monitorek přidělaný na sedadle před námi. Výběr filmů na něm je ovšem spíše bídný. Proto nemalou část letu trávím zamyšleným pohledem z okna. To je také jedna z nejzajímavějších věcí na celém letu: díky tomu, že letíme na západ se totiž začalo stmívat až před půlnocí našeho času, díky čemuž má člověk pocit, že se čas nehorázně táhne, a mozek se není jistý, zda má být ospalý, či nikoliv.

Cestou z Frankfurtu

Při přiletu do Bogoty je překvapivé, že už kolem sedmé hodiny večer místního času je tu prostě tma. Ještě v letadle jsme dostali několik formulářů k vyplnění (jméno, číslo pasu, kolik plánujeme utratit atp.) a pak už přichází přistání a následná kontrola na letišti. Většina kontrol proběhla naprosto bez problémů. Dokonce po nás ani nechtějí zvací dopisy. S výjimkou poslední kontroly. Což je samozřejmě kontrola Pepy S. U kohokoliv jiného by to nebyl problém, ale tady... . Pepa S. přijel už do Prahy s tím, že si zvací dopis zapomněl vytisknout. Pepa T. byl samozřejmě na tento případ připraven, a proto měl pro každého přichystaný náhradní výtisk. Taktickou chybou ovšem bylo to, že tento výtisk předal malému Pepovi už v Praze. Malý Pepa ho totiž cestou do Kolumbie stihl někde založit (neboli ztratit), a teď ho prostě nemohl nikde najít. Nakonec jsme to nějak ukecali, ale celkem nás to zdrželo a my zrovna celkem spěcháme (už do Bogoty jsme přiletěli s tím, že máme málo času). Bogotské letiště je velké, zmatené a všude jsou vojensky oblečení Kolumbijci se psy. Nějakou dobu se tím propletáme, až konečně narážíme na tu správnou bránu. A ta je zavřená. No nic, posadili jsme se, čekáme a probíráme základy španělštiny. Najednou se přiřítla banda určených Poláků a snaží se dostat dovnitř. Po chvíli jim je vysvětleno, že mají počkat. Vzhledem k tomu, že boarding má už několik minut probíhat a brána je stále uzavřena, dedukujeme, že let je z nějakého důvodu opožděn. No nic, pokračujeme ve španělštině. Po určité době se konečně otevřelo. Ale zrada! Přestože jsme původně měli nastupovat přímo do letadla, jsme nastoupeni do autobusu a převáženi na zcela odlišnou část letiště (cestou jsme všem v autobuse ukázali, že Češi umí zpívat). Konečně jsme v letadle. Ještě se chvíli bavíme o tom, jak funguje IMO (že 1 a 4 nebývají kombinatoriky a že trojka prostě nikdy není geometrie) a s ohledem na to, že v ČR jsou asi 4 hodiny ráno, skupinovně usínáme.

Při výstupu v Santa Martě už si jen vyzvedneme kufry a hned nás lidé v modrých tričkách odvádějí k autobusům, které nás mají odvézt do hotelu. Nejsme tu jediný tým a tak jsou autobusy tak plné, že zavazadla už nemůžeme strčit do zavazadlového prostoru, ale musíme je převážet u sebe. A hned dostáváme ukázkou kolumbijského řízení. Řidič jede rychle, náhodně přejíždí čáry uprostřed silnice a celkově se zdá, že na to, že se tímto živí, nejezdí vůbec bezpečně. Později jsme zjistili, že jel vlastně dosti ohleduplně, ale k tomu se dostanu jindy. Po příjezdu do hotelu nás čeká záplava lidí v modrých tričkách. Nějak jsme nasměrováni, až se dostáváme k chlapíkovi (v modrém tričku), který by měl být náš guid. Představí se nám jako Abrahám a naše malé počáteční zklamání z jeho pohlaví (mnohé guidky jsou totiž na první pohled velice hezké) je téměř okamžitě vyváženo tím, že umí dobře anglicky a zdá se být vcelku schopným. Zajdeme na recepci, kde se vyřizuje krátká administrativa. Dostáváme papírové obaly s kartičkami od pokojů. Já dostávám jen prázdný obal, ale jsem trochu unavený a mimo, takže mi to nepřijde vůbec divné. Na zápěstí nám připevňují

červený papírový náramek s číslem a nápisem IROTAMA (jméno hotelu). A teď už zbývá jen podpis. COŽE?! Najednou ožívám. Očividně jsem zaregistrován jako Radoslav (pro ty co to neví, mé jméno je Radovan). K tomu dostáváme velkou kartičku na krk s naším jménem a fotkou. Jo, zase Radoslav. Už nejsem mimo, naopak jsem poměrně bdělý. Zatímco přemýšlím, komu co omlátím o hlavu, guid nás odvádí k našim bungalovům. Při tom procházíme kolem Dining hall a vidíme JÍDLO. Okamžitě se rozhodujeme se najíst (v letadle to konec konců zas až tak vydatné nebylo). Jídlo je tu fakt zajímavé – hodně opravdu čerstvého ovoce, exotické moučníky a klasická hlavní jídla, která ovšem vypadají poměrně smaženě a celkově upravovaná způsobem, který mi není úplně po chuti. Bez delšího přemýšlení se rozhoduji pro sladké, nabírám si, natočím si pití (jsou tu dva automaty, ze kterých se dá natočit Coca Cola, Pepsi, Fanta, Sprite atp., a k tomu dalších několik se šťávami a ledovým čajem) a usedám ke stolu. Poté, co se usadíme všichni, nám Abrahám trochu vysvětlí organizaci. Zítra se pojedete na slavnostní zahájení. Do Baranquilly. To znamená přibližně dvouhodinovou cestu autobusem tam (a stejně dlouhou cestu zpátky). A sraz bude v sedm ráno! Přidává detaily, které okamžitě zapomínám. Když už se chystáme vyrazit ubytovat, rozhodujeme se já a Pepové, že si chceme zaběhnout podívat se k moři. Je od nás asi 100 metrů a tak s tím nikdo nemá problém. U moře mě překvapí, že necítím žádnou sůl. Po této krátké odbočce se konečně vydáváme ubytovat.

Po chvíli dorážíme k našim bungalovům. Jsou dva, ale vypadají stejně. (Tedy, ve skutečnosti máme dvě poloviny bungalovu, protože každý je rozdělen na dvě poloviny, a my jsme dostali dva půlbungalovy naproti sobě přes uličku). Mají střechu pokrytou rákosem, kamenné zdi a malou terasu se stolkem a židličkami. Hotelovou obsluhou jsme byli rozděleni – Štěpán, Pepa a Michal do čísla 66 a já, David a Mark do čísla 67. Pohledem na dveře čísla 66 jsme ujištěni, že Slováci nejenže už jsou tady, ale dokonce i vědí, kde bydlíme. Na dveřích je totiž přilepen papír s nápisem „Tady bydlí volové“.

Abrahám nám ještě osvětlí několik věcí : Wi-fi tu je. Ale nesmíme ji používat. To abychom nepodváděli. Vlastně můžeme používat Wi-fi. Ale ne tuhle. Musíme si zajít do speciální internetové místnosti, kde je nezaheslovaná Wi-fi. A taky nesmíme volat leaderům. Nebo domů. Obzvlášť u posledního bodu dosti překvapeně koukáme. Abrahám dodává, že mu řekli, aby nám to řekl, ž čehož nám jasně plyne, že s tím vlastně nesouhlasí. Poté dostáváme chvíli, abychom si prohlédli bungalovy, a Abrahám mezitím zajde pro věci, které nám má dát.

Bungalov zevnitř vypadá mnohem moderněji než zvenku. Uvnitř je jedna normální postel, jedna manželská a jedno něco, co vypadá, že asi půjde předělat na postel. Okamžitě si zabírám normální postel. Po chvíli se Mark s Davidem dohodnou na tom, že David bere manželskou postel a Mark to zbylé něco. Je tu dusno, ale je tu klimatizace a větrák, které se snažíme nějak spustit, což se nám také po chvíli daří. Kromě dvoupokoje s postelemi (normální postele jsou od Markova příbytku odděleny přepážkou) tu je ještě koupelna. Zajímavá je sprcha. Pokud se tedy sprcha dá říkat trubce trčící ze stěny. Koupelnu se každý z nás rozhodl prozkoumat v jinou dobu a tak každý z nás přichází na mechanismus zapínání sprchy sám. Ze stěny tu totiž trčí nějaké držadlo, kterým se dá otáčet, ale voda se takto nespustí. Nijak stlačit držadlo nejde. Tedy, ve skutečnosti to není nijak složité, stačí za něj prostě zatahnout, ale není to příliš intuitivní. Otáčením držadla se pravděpodobně ovlivňuje teplota vody, ale vypadá to, že jediná metoda, jak zjistit které poloha náleží které teplotě, je metoda experimentální.

Přesouvám se do druhého bungalovu. Vypadá v podstatě stejně, a tak nemám důvod ho prozkoumávat. Přichází i zbytek osazenstva mého bungalovu, velký Pepa a guid. Dostáváme tašky s věcmi olympiády. No, nic moc. Kromě tužek, gum, pravítka a penálu dostáváme jen nějaké brožurky, batoh a tričko. A ty dvě posledně jmenované jsou fakt špatné! Proč? No, mají na sobě logo letošní olympiády (hrníček s integrály), nápis „LIVe the olympiad“ (jako znamení LIV. ročníku) a nápis „Colombia 2013“. Co chybí? Ano, nápis IMO! Možná se to s trochou snahy dá vytušit z těch integrálů (ačkoliv ty na olympiádu prostě nepatří), ale ta absence je prostě zlá.

Potom už se přesuneme na bungalovy s úmyslem spát (je asi půlnoc místního času a už jsme fakt unavení), když najednou z venku slyším dívčí hlas spolu s hlasy z druhého bungalovu. Vykouknu a zjistím, že kluci se zapovídali s nějakou islámsky oblečenou dívkou. Pozdravím, ona

řekne, že je Majdoline z Maroka a mluví dál. Je neskutečně ukecaná. Po chvíli odejde a my (přesněji volové, ke kterým se já později připojím) jdeme hledat Slováky. Teď by se hodilo popsat areál hotelu: je poměrně obrovský. Nebo alespoň dlouhý. Jsou tu dva vysoké hotely (na každém konci areálu jeden) a k tomu spousta bungalovů a vilek. A z každého místa je to jen kousek na pláž. My jsme došli do jednoho z vysokých hotelů a požádali je o informaci. Asi po čtvrt hodině hledání a telefonování (což bylo možná způsobeno tím, že měli v papírech Slovensko jako Eslovakia) nám recepční oznámil, že Slováci jsou v hotelu na úplně opačném konci areálu. Po tomto jsme se už definitivně rozhodli jít spát.

Tak tady bydlíme

A tady jíme

Den 2.

aneb

jak Panák (ne)rozpoutal davové šílenství

Vstáváme v sedm hodin. Jdeme na snídani, která probíhá víceméně stejně jako večere. Tam potkáváme Slováky. Při jídle přemýšlíme, co předvedeme na slavnostním zahájení. Jediný, kdo má nějaký solidní nápad je Michal, který navrhuje, že vytáhne svoji mongolskou vlajku. Protože nic jiného nemáme, souhlasíme. K tomu Mark přidává, že má osušku, která vypadá jako řecká vlajka a tak dostáváme nápad: vypůjčíme si ještě několik cizích vlajek, které nakonec překryjeme českými vlajkami. K tomu Štěpán dodává, že si vezme svoji čepici s chorvatskou vlajkou. Ale ouha, zjišťujeme, že Michalova „mongolská“ vlajka není ta, kterou bychom byli očekávali. Je to vlajka Michalovy obce Vlčnova, přezdívané „Mongolsko“. Ale koho to zajímá - máme ji, tak ji použijeme. Oblékáme týmová trička a guid nás odvádí k autobusům. U nich si ještě domluvíme vypůjčení polské a izraelské vlajky. Pak už musíme do busu. Každý stát má přesně přiděleno, do jakého autobusu patří. Rozděluje se podle abecedy, a tak naše vozidlo sdílíme ještě s dánským týmem a týmem Costa Ricy. Costa Rica má jeden z nejzajímavějších IMO týmů. Zajímavý je tím, že z šesti členů má tři děvčata. Poměrně dost hezká děvčata. Pro srovnání: Česká Republika, měla na IMU tři holky **celkem** od roku 1993. Takže Costa Rica stihla za jeden rok to, na co my stáráme 20 let.

VE VEDLEJŠÍCH ROLÍCH

Hiphop

Filip
(deputy leader)

Vodka

Miro

Xellos

Baklažán

Patrik

Slováci

Pak už vyjíždíme směr Baranquilla. Většina členů mého týmu téměř okamžitě usíná. Já se necítím nijak super unavený, a tak se chvíli dívám z okna. Objevují několik zajímavých věcí (udané v pořadí, v jakém jsem si jich všimnul). Zaprvé, autobusy, auta a moto/bicykly tu jsou rozloženy zhruba ve stejném poměru. Zadruhé, je celkem jasné, že Kolumbie je celkem chudá země. Mnohé příbytky jsou vážně jenom **chýše**. Je tu spousta odpadků a většina domů vypadá, že se nějakým

způsobem rozpadá. A zatřetí, naprostá většina lidí tu chodí naboso. Nevypadají, že by jim to dělalo problém, naopak se mi zdají být celkem šťastní. Pak už usínám a před Baranquillou se už vzbudím jen na chvíli, když projíždíme po mostě, pod kterým protéká Magdalena (největší kolumbijská řeka). Jde o poměrně kolosální pohled.

V Baranquille nám autobusy zastaví na kruhovém objezdu a jsme urychleně vyhnáni ven. Projdeme bezpečnostní kontrolou (už nevím jestli nás skenovali, šacovali, nechali jít, nebo co nám vlastně dělali) a blížíme se k budově. Před vstupem do budovy čeká zástup lidí v opravdu zajímavých kostýmech. A uvnitř budovy další. Máme tu například pár umělých černochoů (lidí, natřených černou barvou), chlápka s useknutou hlavou zdající se býti nějakým politikem, nebo třeba (trochu hrůzu nahánějící) třímetrová žena (umělá zhruba od pasu nahoru). Jsme odděleni od velkého Pepy, který je povinen si jít sednout na speciální deputy-leaderské místo. Jsme usazeni na přesně určené místo v hale, kde jsou (pravděpodobně stejně jako na všech ostatních místech) nepříliš pohodlné stupňovité lavičky bez opěradel. Naproti nám, za zábradlím sedí pravděpodobně leadři a observeři. V jednom z nich rozpoznáváme Panáka. V místnosti je několik profesionálně vypadajících kamer a hodně foťáků. A na nás se jich točí poměrně hodně. Pozorný čtenář si možná domyslí proč (není to kvůli vlajkám, ty máme poctivě schované). Je to proto, že zasedací pořádek je opět abecední a před námi se tudíž opět nalézá tým Costa Ricy. Začneme si s nimi trochu povídat. Většina z nich umí anglicky spíš hůř. Celkem překvapivá jsou jejich jména. Zvládáme je totiž až překvapivě bez problémů vyslovit. Po chvíli hovor utichne a několik z nás se zvedá a jde si zaházet frisbee, k čemuž se okamžitě přidávají Slovinci. Upozorňuji, že si házíme v hale plné lidí. Netrvá dlouho a přijde chlapík v modrém tričku sršící autoritou, a slušně nás prosí/nám přikazuje, abychom s tím přestali, protože koneckonců nechceme nikoho zranit. S tím se nedá nesouhlasit. Ještě si zaběhnu vypůjčit slovenskou vlajku a už začíná samotný ceremoniál.

Frisbee

Jak se dalo očekávat, je to dost nuda. Několik proslovů v angličtině, několik ve španělštině a pár dvojjazyčných. Jediná poměrně zajímavá věc je dětská kapela. Mám z ní pocit, že Kolumbijci mají rádi svoji hudbu NAHLAS. Hraje nejdříve jednu písničku (po které následuje několik dalších proslovů) a poté dvě další. Na první reagujeme potleskem. Podruhé už tleskáme do rytmu. Při třetí na druhém konci haly vstane skupina leadrů/observerů a začne tleskat a trochu se vrtět do rytmu. To by nebylo zas až tak zajímavé, kdyby jeden z nich nebyl Panák! Vědomí, že náš leader (do kterého bychom to opravdu neřekli) se zapojil do něčeho takového, způsobuje, že se přidáváme. Tedy, ne všichni, jen já a malý Pepa. Ze začátku. Chvilí tam stojíme a tleskáme jako jediní (a trochu jako idioti). Po chvíli se přidává párek Kolumbijců. Potom nějací tři kluci nalevo. Na konci písničky už stojí všichni, tleskajíce a mávajíce vlajkami a cedulkami.

A jsou tu předváděčky týmů. Není to přechod po pódiu, jak obvykle bývá. Namísto toho jde

o pochod po obvodu celé haly za doprovodu několika kostýmů, zatímco se na plátně promítá prezentace, která se má týkat týmu, který právě přichází na „hlavní pódium“ (ovšem zhruba v 10% případů je o zcela jiné zemi). Tento systém nám trochu kazí plány, ale vypořádáváme se s tím. Postupně nabíháme s cizími vlajkami a vždy překryjeme ty předchozí. Nakonec vše překrýváme českou vlajkou a Štěpán z čepice vytahuje druhou. Nikdo nevypadá moc ohromeně, většina už sleduje další tým. Slezeme z pódia a procházíme druhou půlku obvodu, kolem leadrů a observerů. Zdraví nás Panák. Počkat, počkat. Jak může tohle být Panák, když jsme jako Panáka identifikovali člověka o sedm řad výše? Ups.

Na pódium s Abrahámem

Dva z nás (tuším Štěpán a Pepa) překvapeně zjišťují, že jejich týmová trička jsou zamazaná něčím černým. Dochází nám, že s námi jako kostýmy šli černoši a tak nás asi obarvili. Mnoho týmů při svém pochodu něco rozhazuje. Němci malé balíčky Haribo (mňam), Švýcaři kšiltovky se švýcarskou vlajkou, Japonci „samurajské kloboučky“... Mexičani rozhazují malé igelitové pytlíčky s podezřelým červeným práškem a nápisem „Azúcar salada, enchilada y acidulada“, což přibližně překládám jako „Slaný, pálivý a kyselý cukr“. Ten nápis poměrně dobře vystihuje obsah balíčku. Chutná to tak odporně, jak to zní. Na další procházející tým pak letí půlka balíčků zpátky.

Po skončení průvodu následuje pár dalších nudných proslovů a pak skupinový tanec naprosté většiny masek. Prvních pět minut to je celkem zajímavé. Dalších pět už to začíná být celkem nuda. Po dalších pěti už (stejně jako většina týmů) opouštíme prostory a společně s většinou Slováků nastupujeme do jednoho autobusu. Závěsy jsou zataženy, klimatizace funguje a sedadla se dají dobře sklápět – ideální spací atmosféra. Už se skoro chystáme spát, když přicházejí obědové balíčky. V nich najdeme ucházející sendvič, balíček chipsů, mandarinku a podivné kolumbijské ovoce, které uvnitř vypadá dost odporně, ale chutná poměrně dobře. Další co si potom pamatuji je probuzení u hotelu. Vyzvednu si kartu, kterou mi včera nedali a jdeme na večeri, po které se okamžitě setmělo.

V koupelně v bungalovu objevujeme fén, který jde přepnout do dvou fází – OFF a OFF. Obě dvě fungují bezchybně¹.

Přichází nápad jít se vykoupat do moře. A to bychom nebyli matematici, abychom si tam nepřitáhli (hned dvoje) frisbee. Moře má příjemnou teplotu a při ponoření zjišťuji, jak moc jsem se včera mýlil, když jsem si (díky vůni) myslel, že moře není moc slané. Ve skutečnosti je to asi

¹ Později jsme zjistili, že to nebyly fáze, ale že viditelnost dvojího OFFu znamenala, že fén je vypnutý, a když jste ho chtěli zapnout, museli jste kromě přepnutí udělat ještě nějaký spešl trik. Ale na první pohled to vypadalo celkem vtípně.

nejslanější moře, které jsem ochutnal. Vzpomínám si, že jsem vlastně slyšel, že slanou vůni moře nezpůsobuje přímo sůl, nýbrž řasy, na které se sůl nabaluje. Takže tu asi nejsou řasy.

Dál (už víceméně ve tmě, osvětleni jen nedalekou lampou) se koupeme a bavíme, když zjišťujeme, že máme jenom jeden disk. Pepa T. tvrdí, že ho měl a protože měl najednou dva, nechal tenhle na chvíli na hladině za sebou. Frisbee je bílé a tudíž i ve tmě relativně dobře viditelné. Ale my ho nevidíme. Divné na tom je taky to, že víme, jak se frisbee na vodě chová. Prostě plove na místě. Vodka speciálně proto ještě zkusí s druhým diskem experiment a nechá ho chvíli plovat. Nic se neděje, frisbee se nepotopí. Radím mu, ať to zkusí víc u břehu, tam, kde se mělo ztratit to původní. Disk zůstává na místě...přichází vlna...kde sakra je?!? I druhý talíř nám zmizel z očí! Asi o deset sekund později je nalezen asi o pět metrů dále. Chvíli ještě hledáme a pak se smiřujeme s tím, že první frisbee už je na věčnost sežráno Karibikem.

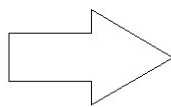
Fén

Protože druhý den je soutěž, chceme jít brzo spát. Navečer se ještě scházíme v našem příbytku. Někdo (tuším a předpokládám, že Pepa S.) si začne hrát s větrákem. Větrák je najednou puštěn na maximum. A někteří do něj začínají házet věci. Obal od kartičky přilétá několikrát z různých směrů (nejzajímavější je to shora). Poté David obětuje svoji tužku. Nebyl to úplně šťastný nápad. Inkoust sice neudělal kdovíjakou paseku, ale něco přece jen zašpinil. V okamžiku, kdy se větrák začíná nebezpečně kývat, je vypnut.

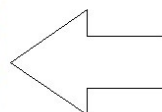
Následuje ještě válečná porada v druhém obydlí, při kterém nám velký Pepa dává rady do soutěže. Zmiňuje se i o tom, že na jednom IMU byla zakázaná i pravítka s ryskou. Díky tomu si vzpomínám, že na papíře se zakázanými věcmi byly napsány i nějaké protraktory (píše se to s „c“, ale protože jsem nad tím vždy přemýšlel s obrázkem traktoru v hlavě, přijde mi intuitivnější psát „k“). Zjišťuji, že to nejsou pravítka s ryskou, nýbrž úhlooměry. Nakonec dostáváme ještě cvičební úlohu, kterou Štěpán s pomocí zbytku po chvíli z hlavy vyřeší. V okamžiku, kdy je konečně řešení nahlas dořešeno, si velký Pepa uvědomuje, že chtěl tuto úlohu zadat do PraSete, a tak mi nakazuje zapomenout řešení. V době, kdy píši tyto řádky, můžu s nelibostí potvrdit, že jsem tento rozkaz proti své vůli splnil.

Takhle to začalo

Takto
jsme
pokračovali

A tímto to končilo

Před opening ceremony

Den 3.

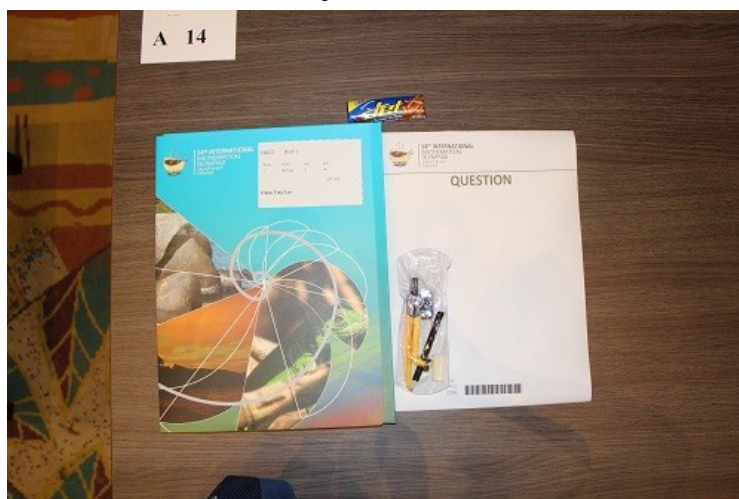
aneb

jak jsme tancovali Tučňáka

Ráno se probouzíme s vědomím, že dnes už se bude soutěžit. Klasika – snídaně, sbalit potřebné věci (přemýšlím, jestli jim nebude vadit můj jeřáb) a hurá do autobusu. Busy dnes nejsou podle abecedy, prostě kdo dřív přijde, ten dřív jede. Soutěžní místo není daleko. Jsme vpuštěni do velké haly, kde už je spousta dalších týmů. Štěpán přichází s hrozivým nápadem. Na IOI totiž za každý ztracený bod dělali 4 kliky. Ale protože na IOI se rozdává (a tudíž i ztratí) daleko více bodů, měli bychom si to nějak přetransformovat. Takže my za každý ztracený bod budeme dělat kliků 20. Už jen při představě 20 kliků se mne jímá hrůza. A když mi dojde, že skutečné číslo pravděpodobně neklesne pod 400, jdou na mne trochu mdloby. Proto si domlouvám výjimku : budu místo kliků dělat dřepy. Samozřejmě v nějakém dohodnutém poměru ke klikům. Domlouvám se na 30 dřepch za ztracený bod. To už беру jako datelné.

Najednou se od nějakého týmu ozývá týmový pokřik. A pak znovu odjinud. A ještě jednou. Chceme taky něco takového udělat. Tučňáka! Ale asi počkáme na Slováky. Koneckonců, nemáme kytaru a chceme být slyšet. Slováci si dávají načas, ale v okamžiku kdy přijdou, sdělíme jim klikovou výzvu (většina souhlasí) a okamžitě přecházíme na Tučňáka. Slováci s tím nemají problém. Na tanci bylo hezké to, že víceméně každý kolem nás zmlknul a koukal. To mohlo být prostě proto, že jsme dělali rituální tanec a tudíž vypadali trochu směšně. Podle mne ale za to zčásti taky může fakt, že Tučňák byl aspoň 20x delší, než všechny předcházející týmové pokřiky. Po skončení nám zatleskali.

Pak už se dělíme a jdeme soutěžit. Jsme rozděleni do lavic po jednom člověku. Předě mnou sedí nějaký Chilán/Čilan, vpravo ode mne Běloruska a nalevo Íránec, který si tak dlouho stěžuje na kývajících se lavici, až je přesazen. Na stole nalézám desky se jmény (přemýšlím, jestli je mám otevřít a docházím k závěru, že by tam mohlo být zadání příkladů, a tak to asi není dobrý nápad – hej! Co? Jsem zase Radoslav !?!), něco sladkého (během několika minut jsem zapomněl co), nějaké psací potřeby a mezi nimi kružítko! V kombinaci s pravítkem, které jsme dostali den předtím docházím k závěru, že jestli dnes bude geometrie, mohl bych si (poprvé na olympiádě) něco skutečně narýsovat. Mé úvahy přerušuje pohled skrz otevřené dveře na chodbu. Tam prochází holka s vlasy dopasu, která se zastavuje a mává na někoho v místnosti. Je celkem hezká, ale ani tento fakt, ani ono mávání není to, co přitáhlo moji pozornost. Co mne upoutalo, je pocit, že jsem ji už někde viděl, následovaný uvědoměním, že nemám sebemenší tušení kde. Než nám guidové (klasicky v modrých tričkách) začnou vysvětlovat pravidla, strávím těch pár minut tím, že v hlavě procházím všechna možná místa, kde jsem mohl zahlédnout moji neznámou a víceméně všechna vylučuji.

Soutěžní prostředí

Pravidla: na všechno máme upozorňovat předem připravenými barevnými kartami (které by měly být v deskách). Máme modrou kartu pro vodu, zelenou pro záchody, bílou pro papír, červenou pro otázku na úlohy a fialovou pro jakoukoliv jinou potřebu – to třeba v případě, že nedostaneme zadání. Přemýšlím, co mám udělat, když nedostanu karty. Jak už to bývá, první půl hodinu můžeme pokládat otázky na úlohy a nesmíme chodit na záchod, ani odevzdat řešení (na to se pravděpodobně upozorňuje fialovou kartou). Zajímavé už je, že odevzdávat řešení, ani odcházet na toaletu nesmíme ani během posledních 30 minut. Nesmíme mít u sebe (to jest ani v kapse) nic elektronického a i když to se už kontrolovalo u vchodu, zkontroluje (a vybere) se to ještě narychlo znova. Pár lidí něco odevzdává. Je zakázáno mít úhlooměry. Stejně tak nesmíme mít u sebe žádné přebytečné papíry a žádné nesmíme ani odnášet. Jedna z guidek přijde ke mně, usměje se, ukáže na mého jeřába a prohlásí „I think you shouldn't have this.“ Protože o něj nechci přijít, schovávám ho do kapsy. Přečtu si na jmenovce její jméno a (potichu) přísahám, že jestli dnes budu mít smůlu, je to její vina a já si ji za to najdu. Její jméno i obličej jsem zapomněl během několika minut.

Soutěž začíná. Takže co to tu máme? Vypadá to poměrně ošklivě. Jednička není geometrie, jak jsme předpokládali, nýbrž relativně ošklivě vypadající teorie čísel, dvojka divná kombinatorická geometrie a trojka fakt zvláštní geometrie. Co?!? Tak zaprvé, myslel jsem, že jsme dokázali, že trojka nikdy není geometrie. Tohle trochu podkopává naši teorii. Zadruhé, WTF? Máme trojúhelník, nějakou podmínku, která se zdá být symetrická pro všechny tři vrcholy, a máme ukázat, že je pravoúhlý? To je tak strašně divné!

No nic, pro jistotu si ještě přečtu anglické zadání všech úloh (z Itálie už vím, že při překladu se může objevit chyba, která vůbec není na první pohled vidět a přitom změní celou úlohu, nebo ji dokonce udělá neřešitelnou). Zdá se být stejné jako české, a tak jdu řešit.

Na to, že je jednička jedničkou, není vůbec snadná. Obecně se zdá být celkem těžko uchopitelná, a tak přecházím na klasický plán - vyzkouším malé případy, zformuluji hypotézu a indukci dokážu. Malá n -ka a velká n -ka považují po chvíli hraní za stejně složité případy. Zkouším tedy malá k -čka. Tam už malé případy jdou. Když je to nula nebo jednička, je to jasné. Dvojka už jasná není. Ale asi chci nějaká čísla mezi n a $n+3$, a tam jich zas až tak moc není. Jo prostě to nejdřív vydělím dvěma a pak už to udělám normálně. Počkat, to funguje, jenom když n je sudé. Jo, ale když není, udělám to přesně obráceně, ta ňe? Asi tam je nějak důležité, že n a $n+3$ jsou různé parity. Co když $k=3$? Tady už mi dělení dvěma nestačí. Tak co dělit i čtyřmi? Jo, to už funguje. Už asi chápu, jak to funguje obecně. Ještě to vyzkouším pro $k=4$... jo, funguje to. Popsat to formálně obecně už je celkem hračka. Líbí se mi, že jsem se v této strašně indukčně vypadající úloze víceméně obešel bez indukce. Hodinu po začátku mám hotovo. Takže mi na dvojku a trojku zbývá tři a půl hodiny. Doufal jsem v trochu víc času, ale co už.

Tak jo, dvojka sice vypadá divně a zamotaně, ale na druhou stranu celkem hravě. Nic moc mne nenapadá, tak opět zkusím malé případy. Tentokrát to vážně nikam nevede. Po nějaké době hraní si, kdy nemám naprosto žádný výsledek, přecházím na trojku. Fakt nevidím, co by se tam dalo geometřit. Napadá mne narýsovat si obrázek, ale k čemu, když nemám absolutně žádnou hypotézu. Tak na to jdu z druhé strany, a rozhoduju se to mlátit. Po chvíli přemýšlení docházím k závěru, že by to mohlo jít barycentrikou. Když to zkusím... jo, jde to celkem pěkně. Nebo to alespoň není nijak extra hnusné. Po chvíli algebření se vracím k dvojce.

Dostávám nápad. Co když to udělám úplně tupě? Jo, to někam vede... hmm, k je maximálně 2014. To vypadá jako celkem slabý odhad, ale aspoň je to odhad. OK, kdy to jde jednoduše zmenšit? Třeba když jsou nějaké modré dvojice v konvexním obalu. Takže kdy to třeba takhle *nejde* zmenšit? Třeba když mám pravidelný mnohoúhelník, na kterém se střídají modré a červené body a ten přebývající modrý vevnitř. Tak počkat, to skoro vypadá, jako že by to mělo nějak dobře jít omezit zdola... Co když tohle malinko upravím a ten přebývající modrý strčím taky do obalu? YES, k je aspoň 2013. Takže už vím, že je to 2013 nebo 2014. Ale ne, to nemám rád. Nemám rád, když v úloze typu „nalezněte nejmenší/největší číslo takové, že bla bla bla“ zjistím, že je to jedno ze dvou, za sebou jdoucích čísel. Vždycky se na tom strašně zaseknu, protože neumím odhadnout, co je správná odpověď a neumím dělat odhady dost silné na ten jedničkový rozdíl. Ještě si s tím chvíli hraju a pak se rozhoduju dodělat trojku. Mlátím, mlátím... hej, to nefunguje! Nacházím chybu. Opravuji, opravuji, mlátím, mlátím... zase to nefunguje. Moje pokusy o nalezení chyby tentokrát selhávají, a tak poprvé odcházím na záchod.

Cesta na záchod je zajímavá. Guidka, která uvidí moji WC kartičku, na mě (bez jakéhokoliv ověřování státu) kývne, ať jdu. U vchodu do soutěžní místnosti mě předá další guidce, která mne doprovází po zhruba osmimetrové cestě k záchodům. Tam se po zemi válí hromada WC kartiček. Záchody jsou (na mém patře) dva, hned naproti sobě (pravděpodobně nijak nedělené na pánské-dámské, prostě tě pošlou tam, kde je zrovna více volno). Dveře na záchod jsou trvale otevřené a měl jsem pocit, že jsme skrz ně i sledováni. Inu, IMO je IMO a nějaká opatření proti podvádění se dají očekávat.

Poté se už žádný zvrat v řešení neobjevil. Ve dvojce jsem ještě zkusil pár úvah o indukci a konvexním obalu, ale zdálo se, že to nikam nevede. Ve trojce jsem chybu neobjevil. Poslední hodinu jsem střídavě chodil na záchod, dělal nikam nevedoucí/chybné úvahy ve dvojce a hledal chybu ve trojce. Po skončení jsem došel k závěru, že ačkoliv se sebou nejsem nijak kdovíjak spokojen, nebylo to ani nijak špatné.

Okamžitě jsme vyhnáni ven z budovy. Zjišťuji, že první den dopadl pro Československo poměrně překvapivě. Velký Pepa, který tam na nás už čeká, tvrdí, že trojka byla jednoduchá. Vodka trojku nemá. Malý Pepa, který miluje teorii čísel a bál se, že dvojka bude kombinatorika, má dvojku, ale ne jedničku. Michal má jedničku, Mark taktéž a k tomu kus dvojky. David nemá nic. Baklažán má jenom dvojku. Zjišťuji, jak se řešila. Sakra, byl jsem dost blízko. Zbytek řešení se skládal ze dvou kroků, přičemž o jednom jsem věděl a považoval jsem ho za tak nanicovitý, že jsem ho nenapsal. A pak konečně přichází Štěpán. Tvrdí, že má jedničku, dvojku a ve trojce dokázal, že ten bod je antišvrk. Z toho co mi stihl prozradit velký Pepa vyvozují, že tedy přišel na pointu. „Je to antišvrk?“ ptá se Vodka a po několika sekundách přemýšlení dodává : „Tak to už je pak jasné!“ Mě to teda jasné není, ale mám otázku: „Jak jsi na to sakra přišel?“ „Narýsoval jsem si to.“ No, odhaduji, že to jsem taky mohl udělat.

Po cestě do hotelu si Štěpán stěžuje na pravidla. To, že nás poslední půlhodinu nepustili na záchod je ještě pochopitelné. Divné pravidlo ovšem je, že nás už na záchody nepustili ani po skončení soutěže. Prostě nás vyhnali ven. Já s tím sice nemám problém, ale někteří se tváří, že jim to není úplně po chuti.

Odpoledne se malý Pepa s Michalem rozhodli vypravit na výlet. Já jsem tam nebyl (dokonce jsem se o něm dozvěděl až o den později), ale speciálně pro tebe, milý čtenáři/milá čtenářko, jsem

přemluvil malého Pepu, aby jejich cestu stručně sepsal:

„Odpoledne jsme vyrazili (Pepa a Michal) na krátký výlet do okolí. Jak se ale dostat ze střeženého areálu hotelu? Nejprve jsme se snažili tvářit se nenápadně, povídat si, a tak projít kolem našich ochránců. Napoprvé to vyšlo, protože strážce nedával pozor (přišlo mi, že se z nudy dloubal v květináči, který stál u cesty). Záhy se však ukázalo, že ještě nejsme pryč z hotelu, takže to byl zřejmě jen strážce toho květináče. U druhého strážce nám povídací taktika nevyšla, neuměl sice anglicky, ale posunky nám znázornil, že nyní nemůžeme pokračovat, ale musíme se vrátit, či pokračovat doleva směrem k moři. Využili jsme druhou možnost a rozhodli se to zkusit přes pláž. Prolezli jsme ještě spodní patro krajního hotelu, ale narazili jsme jen na ošklivý ostnatý drát, a tak jsme se vrátili zpět. Po chvíli chůze po pláži se napravo objevila úzká cestička mezi dvěma ostnatými dráty, které nás oddělovaly od nějakých polobažinatých plácků, asi míst pro budoucí hotely. Když jsme prošli touto cestičkou, dostali jsme se do zad našemu strážci, který nás nemohl vidět přes stromy. Po přezení či podlezení dvou drátů jsme se octli u železnice, tu jsme přešli a došli až k hlavní cestě. Chvíli jsme nevěděli coby (jak se později ukázalo, vybrali jsme si směr spíš do pustiny než do civilizace), a poté jsme se rozhodli vrátit na pláž uličkou vycházející ze silnice. Po pár metrech jsme uviděli nějaké kluky, kteří hráli fotbal na malém hřišti. Po chvíli dívání jsme se rozhodli se přidat, což se nám podařilo posunky sdělit a jim to nevadilo. Tak jsme si ověřili to, co jsme se dočetli v literatuře, totiž, že běžní Kolumbijci hrají fotbal tisíckrát lépe než Češi. Takže jsme hráli beznadějně špatně nehledě na to, že bychom špatně hráli i proti běžným Čechům. Nicméně byla to legrace, nějaký kluk na nás pořád pokřikoval něco jako že jim máme dát pět pesos, ale my přece nerozumíme a hlavně žádné peníze nemáme, až pak jsme se dozvěděli, že 5 pesos odpovídá asi 5 haléřům. Po této zkušenosti jsme se vrátili po pláži do hotelu (jak se ukázalo, pláž je naprosto nehlídaná, teroristi asi neradi chodí po písku), a potkali už jen rybáře, kteří byli zajímaví jen tím, že zrovna do vody vraceli omylem uloveného rejnoka a kousek od nich na hladině plul pelikán.“

Pro mne se po zbytek dne nic moc neděje. Přes odpoledne se snažím dopisovat deník. Už mám skoro jeden a půl dne. Od někoho se dozvídám, že ty podivně vypadající sendviče ze včerejška někomu způsobily otravu a pár lidí dokonce muselo do nemocnice. Večer učíme některé lidi z jiných týmů a některé guidy Tučňáka. Samozřejmě v češtině. Zkoušíme některé sloky vysvětlovat anglicky, ale například u Mihule to jde poměrně obtížně. Když dojde na samotný tanec, musíme se opět obejít bez kytary, ale díky spoustě cizinců, snažících se správně vyslovovat česká slova (často neúspěšně), je to poměrně zábava. Po skončení Tučňáka si několik guidek vyžádá Macarenu. „Kodfjeu sifjie sjfijfena, poe sjejfhucila motakpekena, dfjfejfsifjfsifjsena, eeeee Makarena!“ Asi chápu, jak se museli cítit cizinci, snažící se opakovat „G-výlet s najhorším účastníkem!“

Zbytek večera jen kecáme s ostatními. Jediné, co si z toho večera dále pamatuji (a o čem vím jistě, že je to z tohoto dne), je moje náhlé uvědomění, že moje řešení jedničky nefunguje. Tedy, ono vlastně funguje, ale není jasné, že to funguje. Naštěstí po tom, co to prokonzultuji s velkým Pepou, jsem uklidněn, že opravit to je lehké a že by za to měl být jenom asi bod dolů. Po zbytek večera se snad už nic zvláštního nestalo.

Jeden z mnoha bazénů

Den 4.

aneb

jak jsme se vloupávali

Stejně jako včera přijedeme na místo soutěže, ale tentokrát nás nechtějí pustit dovnitř a drží nás venku před budovou. Když se konečně dostaneme dovnitř, trochu se shromáždíme se zájemci a zahajujeme Tučňáka. Bohužel, už asi v půlce druhé sloky jsem přerušení a utišení nějakým hlídačem. Potom se jde víceméně okamžitě řešit.

Úlohy vypadají na první pohled daleko hezčeji, než včera. Čtyřka je relativně dobře vypadající geometrie, pětka soustava funkcionálních nerovnic (prostě zvláštní Cauchy) a šestka zajímavě vypadající kombinatorika (pravděpodobně nějak nahlížecí).

Tentokrát je čtyřka fakt lehká. V okamžiku, kdy člověk najde nějaké obdélníky už jednoduše pomocí nějakých podobností ukáže, že dvě přímky, které obě procházejí kolmištěm, rostou stejně rychle, takže splývají. Vyřešeno během deseti minut, sepsání je trochu ošemetné, dokončuji ho půl hodiny po začátku.

Pětka, ač se na začátku zdála být celkem pěkná, se proměnila v hromadu bordelů, ve kterém se neskutečně těžko orientuje. Víím, že letošní trojka patřila mezi lehčí trojky, takže šestka je asi fakt zabíjäcká. K tomu je to kombinatorika, což je něco, co mi fakt moc nejde. Tohle obojí znamená, že bych se měl soustředit na pětku, ale ta šestka vypadá tak hezky hravě, a když k tomu přijdu na něco, co vypadá jako odstranění té divné přebývající jedničky, docházím k závěru, že šestku prostě chci řešit.

Zbytek soutěže pro mne probíhá poměrně jednotvárně. Střídavě chodím na záchod a zkouším řešit pětku a šestku. Problém je v tom, že šestka neustále poutá moji pozornost, kterou bych měl správně věnovat pětce. Dopadá to tak špatně, že když chci na konci u pětce sepsat, co už mám, zaseknu se v půlce věty, protože mě napadla nějaká myšlenka k šestce, a už zbytek věty nedopíšu.

Po soutěži jsme opět vyhnáni. Jako prvního známého potkávám Vodku. Sděljuje mi, že celkem rychle vyřešil čtyřku i pětku a zbyla mu spousta času na šestku, kterou ovšem nedal. No,

pokud Vodka ani se spoustou času nedal kombinatoriku, byla asi vážně neskutečně zabitá. Zjišťuji, že všichni Češi i Slováci dali čtyřku. Pětku dali od nás Štěpán s Michalem, ze Slováků Xellos, Baklažán a Vodka. Šestku nemá vůbec nikdo.

Po cestě do hotelu se trochu bavíme o řešeních. Čtyřka měla kromě mého řešení ještě hezčí pomocí mocnosti a ošklivější (které ovšem zvolilo několik Slováků) pomocí analytiky (když se nad tím zamyslím, jde vlastně o trochu jasněji řečené moje řešení). Pětka měla relativně jasnou myšlenku, ale člověk se musel vyznat v tom, co píše. Uvědomuji si rozdíl mezi včerejšími a dnešními úlohami. Včerejší se mi na první pohled nelíbily, ale nakonec mě celkem bavilo na nich pracovat. Na druhou stranu, dnešní úlohy se mi na první pohled líbily, ale nakonec se z nich staly jedna nudná, jedna ošklivá a jedna zabitá.

Jsme zavezeni na oběd nikoliv do naší obvyklé Dining hall, nýbrž do trochu jiné části areálu (kde se ovšem také podává jídlo). Konkrétně na místo, kde se stravují lidé, bydlící ve vilkách (což jsou tuším hlavně deputy leadři). Zatímco si nakládáme jídlo, dozvídáme se, že by se tu dnes měli objevit leadři (a možná tu už i jsou). U jídla odhalíme, že spousta lidí (tj. spousta Čechů) zapoměla ve čtyřce rozebrat jeden důležitý speciální případ, takže se asi budou strhávat body. Během jídla se velký Pepa zvedne a odejde se svými knížkami (106 a 107) za chlapíkem sedícím o pár stolů dál. Zkoušíme vyspekulovat, kdo to asi může být. Má na sobě tričko AwesomeMath a já tvrdím, že vypadá trochu jako Titu Andreescu, ale skupinově logicky docházíme k závěru, že to nebude on. Kdyby to byl on, proč by mu Pepa ukazoval ty knížky? Psali je spolu...

Zvrat v našich úvahách ovšem přijde, když si ze svého místa všimnu, že si knížky neprohlíží, nýbrž podepisuje. V tu chvíli už víceméně věříme tomu, že to je on. Po Pepově návratu ke stolu nás jeden pohled do knížky ubezpečí v tom, že jsme se nespletli.

Odpoledne opět vytahuji deník a snažím se psát. Moc od ruky to nejde, ale už mám skoro celý druhý den. Pak přichází ostatní (malý Pepa, Štěpán, Michal, David) s tím, že jdou do města. Nemám nic proti a připojuji se. Protože ze včerejšího Michalova a Pepova vyprávění víme, že hlídači z hotelu nás nechtějí moc pouštět, snažíme se nějak nenápadně vytratit. U normálního východu hlídají a tak to zkoušíme přes jeden z hotelů. Prolezeme tamní garáží a když už jsme skoro z areálu venku, zjistíme, že musíme projít kolem dvou mužů na stráži. Nasazujeme výraz klidu a pohody. Nevypadá to, že by nás chtěli pustit, ale někdo z nás (tuším Michal) prohlásí: „Hola“, čímž je pravděpodobně uklidní/zmate. Podle výrazu tváře vypadají spíše zmateně, ale jenom zamumlají „Hola“ a koukají na nás. Vypadá to, že jednoduše netuší, jestli nás mají zadržet, či nikoliv. A tak se na nás jen dívají.

V okamžiku, kdy vyjdeme z areálu hotelu, ocitneme se v hotelové zóně. Je tu dlážděná silnice a na obou jejích stranách jsou jenom hotely, hlídači a občas policisté. Policisté nosí zelené uniformy, neprůstřelné vesty a samopaly. Přísahal bych, že jsem jeden samopal zahlédl i v budce jednoho z hlídačů.

Po chvíli se z relativně hezké dlážděné silnice stává opotřebovaná, pískem a vším možným posetá asfaltka. Po této cestě přijdeme kolmo k něčemu, co je asi hlavní silnice. Před námi vykoukne človiček z autobusu a nabízí nám svezení do Santa Marty, které my zdvořile odmítáme. Napravo od nás je banda motorkářů. Přecházíme silnici a vcházíme do uličky naproti. Tohle už není špinavá asfaltka, to už je jenom zpevněná hlína.

Je zajímavé, jak se okolí stihlo za tak krátkou chvíli změnit. V hotelovém areálu bylo všechno poměrně luxusní. Určitě jsme neušli více jak kilometr (spíš míň) a najednou procházíme něčím, pro co mne nenapadá lepší výraz než chudinská čtvrť (když nad tím teď zpětně přemýšlím, dost pravděpodobně to byla úplně normální kolumbijská vesnice na kterou se jenom dívám zkaženým okem Evropana, ale v tu chvíli to vypadalo celkem chudácky).

Všude tu jsou psi. Odhaduji, že to všechno byli kříženci obvyklých plemen. A všichni ti psi jsou na sto procent použitelní jako hlídači. Tedy až na to, že naprostá většina z nich právě teď jen leží, vyhřívá se na slunci a dost možná i spí.

Zatímco zkouším odhadnout, kolik procent zdeležících psů má stálého majitele, procházíme kolem místní krčmy. Má otevřené stěny a tak vidíme jak se lidé uvnitř baví, pijí a hrají kulečnick. Když už jsme asi deset metrů od hospůdky, ozve se hlas: „Hey guys! Hi!“ Před námi stojí usměvavý

chlap s dlouhými vlasy, pivem v pravé ruce a kulečnickovým tágem v levé. Představí se nám (anglicky) jako Juan Carlos, ptá se odkud jsme a my mu řekneme, že z České Republiky. Nadšeně tvrdí, že to moc dobře zná a ptá se, z jakého jsme hotelu. Několik z nás mu aktivně nahlásí IROTAMA. Většině z nás (kromě Pepy) víceméně okamžitě dojde, že asi není dobré jen tak šířit, že bydlíme v pětihvězdičkovém hotelu, ale už je to řečeno. Juan se toho chytá. Tvrdí, že je zdejší turistický průvodce, že už prováděl mnoho turistů i z IROTAMY (pokud to z mého popisu není jasné, fakt na to nevypadá), že tu každého zná a nabízí nám prohlídku po okolí. Vymlouváme se na to, že nemáme moc času, že jsme šli jenom na krátkou procházku a pomalu odcházíme. Pepa vypadá trochu zklamaně. Předpokládám, že kdybychom nemluvili rychleji než on, asi by nám tu prohlídku domluvil. Juan Carlos na nás ještě volá, jestli na něho nechceme kontakt. Nejsem si jistý, jestli někdo od nás skutečně souhlasil, ale tak jako tak nám kontakt dává. Máme se prostě kohokoliv zeptat na Juana Carlose s dlouhými vlasy, co hraje na kytaru. Tady ho každéj zná.

Po tom, co Pepovi krátce vysvětlíme, proč není úplně v pohodě si jen tak s náhodným Kolumbijcem domluvat turistickou prohlídku, docházíme na křižovatku. Navrhují stočit naši trasu k hotelu. Moje argumenty, ze kterých poměrně jasně plynulo, že chci zpátky, protože se bojím psů a Kolumbijců, byly taktickou chybou. V tu chvíli totiž ostatní pochopí, že délka cesty je nepřímou úměrná tomu, jak se mi to líbí, a proto se rozhodnou ji udělat co nejdelší. Teoreticky se můžu odpojit, ale je mi jasné, že chodit tu sám je ještě větší kravina než jít delší cestu se skupinou. Mám pocit, že David se ještě trochu tváří, že sdílí můj názor, ale Volové jsou samozřejmě tvrdohlaví (jako koneckonců skoro vždy), takže se budeme procházet ještě dlouho.

Psi, psi, všude psi. A zírající Kolumbijci k tomu. Pepa razí teorii, že všechno bude naprosto v pohodě když nepůjdeme dvakrát stejnou cestou (protože Kolumbijci jsou z pěti bělochů při prvním průchodu pouze zmatení, ale při druhém už ostražití). Několikrát projdeme něčím, co vypadá dost jako soukromý pozemek. (Pepa tvrdí, že ne, dokud jim nevlezeme do domu, Kolumbijci nemají soukromý pozemek.) Jednou nebo dvakrát se odpojíme od klasických domů a procházíme „divočinou“. (Dobře, tohle už dost přeháním, prostě tam místo domů byla tráva, stromy a odpadky. Ale mě to děsilo.) V jednu chvíli dojdeme na skládku a z ní nevede jiná cesta, takže se musíme vrátit tou samou! Kolumbijci vypadají, že je jim to fuk.

Už se pomalu vracíme k hlavní silnici. Procházíme kolem modré brány s nápisem „Jesús Cristo es un Señor“. Za branou je jedna nebo dvě budovy a nějaký areál. Prázdný a obrovský areál. Silnice je od nás ještě tak dobrých 500 metrů a areál se táhne až k ní. Na šířku má trochu méně, odhaduji tak 200-300 metrů, ale je to celkem dost. A nevidím tam živou duši. (Na druhou stranu je fakt vedro, takže pokud tam někdo je, dává smysl, že je schovaný v budově.

Dorážíme k silnici. Předtím nám nedělalo problém přejít na druhou stranu, ale teď je očividně špička. Jedno auto (resp. autobus/motorka/kolo) za druhým. K tomu občas u krajnice zastaví autobus a buď někoho vyloží, nebo se alespoň zeptá, jestli nechceme svézt. Tím samozřejmě vždy zdrží dopravu za sebou. A všichni tu troubí. Možná se tím zdraví. Možná v autech nemají rádia a chtějí alespoň nějakou hudbu. Ale jsem si poměrně jistý, že troubení nemá téměř žádný užitek.

Asi po pěti minutách se naskytne příležitost přeběhnout, kterou několik z nás okamžitě využije. Bohužel, Pepa se Štěpánem nějak zaspali a tak na ně stejně musíme počkat. Dalších pět minut. Poté už se konečně vracíme do hotelu.

Ovšem nejdeme do bungalovů. Provrtáváme se hotelem, skrz který přicházíme. Vyjíždíme výtahem do nejvyššího (patnáctého) patra. Hmm, je tam ještě vnější schodiště. Bohužel je tam cedule typu „Neautorizovaným osobám vstup zakázán!“ Ale to nás neodradí. Respektive, Pepu to neodradí a ostatní ho následujeme. Ovšem místo toho, abychom skutečně vyšli až do nejvyššího patra, vyjdeme jenom zhruba do půlky schodů a odsud pozorujeme město/vesnici, ze kterého/které jsme právě přišli. Důvodem není fascinující výhled na město/vesnici, odkud jsme právě přišli (i když pohled z patnáctapůltého patra to už stojí za to), nýbrž poměrně masivní černoš sedící na schodech přede dveřmi do vyššího patra. Po chvíli kochání se krásami Kolumbie se vracíme do patnáctého patra. Na konci chodby (víceméně tak uvnitř, jak to jenom jde) vidíme kus hlíny s keří, který vypadá zajímavě osvětlený. Po tom, co se přiblížíme, zjišťujeme, že nad „záhonkem“ je vytvořen jakýsi „komín“. Prostě, zdi nad „záhonkem“ končí ve výšce tak dva a půl metru a nad

nimi je prostě obloha. Zajímá nás, jestli za okrajem něco je nebo jestli by následoval volný pád a tak se Štěpán s naší pomocí vyhoupne přes zeď. Je tam bazén. A to celkem cool bazén – tam kde končí totiž začíná volný pád. (Teda, asi tam bude nějaká síť nebo něco podobného, ale vypadá to že tam nic není.)

Chceme zjistit, jak se tam dostat. Žádné dveře s označením POOL nevidíme. Slezeme o patro níž a po vykouknutí z podobného „komínu“ opět vidíme bazén. Štěpán (který jako jediný bazény viděl) tvrdí, že už mu to přijde moc nízko, ale lepší nápad nemáme. Sestupujeme tedy ještě o patro níž, kde už skutečně vidíme bazén („komín“ je v tomto patře dost nízký, takže vidíme všichni). Opět ale nevidíme žádné dveře a navíc Štěpán tvrdí, že bazén nahoře na jedné straně skutečně končil do prostoru, zato tento má ještě kolem sebe sklo. Vracíme se do horního patra a zkusíme zařukat na dveře, o kterých očekáváme, že by mohly vést k bazénu. Protože jsem jediný, kdo tu umí trochu španělsky, dostávám za úkol se s případnými obyvateli domluvit. Naštěstí pro mne nikdo ze dveří nevyleze.

Zkoušíme se na bazén doptat v recepci. Tam se tváří dosti nechápavě. Pořád nám předhazují jen bazén ve třetím patře, případně bazén na druhém hotelu. Tím nám potvrdí teorii, kterou jsme vytvořili cestou dolů. Bazén je součástí nějakého apartmánu. Luxusního apartmánu. Vracíme se do patnáctého patra. Štěpán chce přelézt tu zeď a zajít se tam podívat. S naší pomocí se mu to povede. „Je tu kam seskočit,“ hlásí. „A zpátky se taky dostaneme.“ A šup – už je tam. Většinou z nás se moc nechce tam lézt. Jasně, klepáním jsme si ověřili, že tam nikdo není, ale stejně... David se k němu po chvíli připojuje. Nám ostatním se to moc nelíbí, a tak jdeme pryč.

VEDLEJŠÍ ROLE

Panáč
Leader

Když procházím kolem Dining hall. Sedí tam Mark a velký Pepa s Panákem. Samozřejmě k nim zajdu a pozdravím. Během pár minut ze mne vypadne, že několik členů se právě vloupává do nějakého luxusně vybaveného pokoje. Panák to bere v pohodě, ale mě napadá, že možná občas vykecám něco, co bych si měl nechat pro sebe. Poté Panák dodává, že mne asi právě on zadal jako Radoslava. A že jsem jako Radoslav pravděpodobně veden i na stránkách IMA. Obzvláště při druhé informaci mi zase stoupá krevní tlak. Naštěstí (tím myslím naštěstí pro Panáka) dodává, že již brzy budu na internetu překřtěn zpátky na Radovana. No, aspoň že tak.

Večer se nic moc neděje. Na pláži se hraje frisbee a volejbal, někde se po malých skupinkách kecá. Snažíme se sehnat kytaru. Marně. Ptáme se na ni guidek. Marně. Ptáme se na recepci. Dají nám mapu města a tam nám ukážou, kde si ji můžeme koupit. Při odchodu z recepcie potkáváme Abraháma. Uvědomujeme si, že už jsme ho vlastně nějakou dobu neviděli. Ani on o žádné kytáře bohužel nic neví. Chvilí si povídáme a dostáváme se k tomu, že exkurze na zítřek byla zrušena. A na pozítří asi taky. Chvilí se bavíme o tom, jak bychom mohli někam vyrazit s ním a vypadá to, že zná nějaká místa. Bohužel, jediný způsob, jak může tým oficiálně opustit hotel je s nějakým deputy leadrem (guida můžeme vzít sebou, ale potřebujeme deputy leadra) a ti teď opravují. Navíc tomu pro nás nejpravděpodobnějšímu - Pepovi - není moc dobře. Poté odcházíme a zbytek noci už trávíme (respektive já trávím) v Dining hall. Je tu pár nás, pár Slováků, pár guidek a guidů a pár dalších. Žádná inteligentní diskuze se nekoná, hrajeme hry. Pěkně hloupé hry. Ve většině z nich jde o vytváření podivných zvuků či pohybů.

Asi ve tři ráno už nemáme moc co hrát, a tak Štěpán předkládá nápad: „V jednom pokoji v patnáctém patře tamhletoho hotelu je super bazén!“ Překvapuje mne to, ale většina lidí s tím naprosto bez problémů souhlasí, i když chápou, o co jde. Mě se tam fakt nechce a tak se rozhodují jít spát. Podle mých informací se velká část skupiny v bazéne skutečně vykoupala. Aby nemuseli všichni přilézat komínem, několik prvních vlezlo dovnitř takto a zbylým šli prostě otevřít dveře (čímž si ověřili, že uvnitř vážně nikdo nebydlí). Mám pocit, že kdyby tam někdo bydlel, musí být relativně snadné to vykrást. Už jenom dodám, že nad ránem všichni zmizeli a žádný problém z toho nebyl.

Tak to je on (ilustrační foto hotelu, my jsme se obešli bez koktejlů)

Den 5.

aneb

jak jsme potkali psy

Jsem vzbuzen v osm ráno malým Pepou a Markem, že se jdou koupat do moře, ať jdu s nimi. Neodporuji a poslušně je následuji. V moři mě to moc nebaví a k tomu se necítím moc dobře. Koupou se tam ještě nějaké guidky, ale není s nimi moc řeč, a v okamžiku, kdy ucítím klepeto zakousávající se do mého malíčku na levé noze, to fakt vzdávám. Jdu se osprchovat, nasnídám se a pak jdu znovu spát.

Během mého spánku se stane (samozřejmě v mé nepřítomnosti) ještě jedna věc. Někteří (speciálně přinejmenším Štěpán a Pepa) odpočívají na pláži, u moře. Najednou Pepa řve: „Házím frisbee! Utíkejte! Chyťte ho!“. Štěpán: „Ale já mám brejle!“ „To nevádí!“, odpovídá Pepa. Štěpán se tedy rozbíhá do vln a vyskakuje po frisbee. Při dopadu se potápí a ... už nemá brýle. Ještě po nich dvakrát chmátne, ale je mu to houby platné. Při následném hledání brýle nejsou nalezeny. Takže kromě frisbee nám moře sežralo i brýle. Možná nakonec bude Kolumbie mít více našich suvenýrů, než my těch kolumbijských.

Vstávám až na oběd, asi kolem jedné. Teď už jsem si jistý, že je mi blbě. Něco málo zhltnu (na obědě zahlédnu procházet neznámou dívku z prvního soutěžního dne a umiňuji si, že zjistím, kdo to je) a jdu si zase lehnout. V bungalovu potkám uklízečku, zjistím, že všechny polštáře z Davidovy postele jsou teď u mne a tak se jí lámanou španělštinou snažím vysvětlit, že si chci lehnout. Zkoušíme se navzájem pochopit asi dvě minuty. Nakonec pomůžou až posunky. Možná by bylo rychlejší, kdybych prostě počkal, až to odklidí.

Vleže se začínám trochu psychicky rozkládat. Nevím, jestli je to ospalostí nebo prostě přehnaným strachem z tropických nemocí, ale začínám (proti své vůli) sám sebe přesvědčovat o vážnosti mé „nemoci“. Procházím si v hlavě těch pár štípnutí, které jsem dostal a v jednu chvíli dokonce sám sebe téměř přesvědčím o tom, že během pár dní umřu. Mám co dělat, abych se opět přinutil k optimismu. K tomu mi pomůže až to, když si začnu číst. Zpětně si myslím, že tento hypochondrismus byl z části důvodem, proč mi bylo čím dál hůř. Po chvíli přijdou někteří ostatní. To mi zvedá náladu. Nějak se dostáváme k tomu, že mám na čtečce náboženské knihy (Bibli, Korán, Knihu Mormonovu). Pepa (malý) si strašně chce přečíst Korán. Předčítá nahlas. Nevím jak je to možné, ale během tohoto mi začíná být velice rychle o dost lépe. Po chvíli se cítím úplně zdrav. Asi konvertuju k islámu.

Zatímco přemýšlím o absurdnosti toho, že jsem z nevolnosti vyvodil, že zhynu na žlutou zimnici, přichází Štěpán s tím, že velký Pepa s Panákem by rádi, abychom koupili nějaké pohlednice, jestli zase někam půjdeme. Vzhledem k tomu, že exkurze jsou dozajista zrušeny, někam určitě půjdeme. Pravděpodobně se vydáme po pláži, jak daleko to půjde. Ovšem máme jenom dolary, takže si je musíme vyměnit za místní pesos. To tu jde jenom na recepci.

Přicházíme do první recepce směrem, kam chceme jít. Vysvětlí nám, že peníze nám mohou vyměnit, pouze když k nim ukážeme pas. Já mám sice u sebe kopii pasu, ale to prý nestačí. Vzhledem k tomu, že se nám nechce zbytečně lítat tam, zpátky, tam a zase zpátky (protože pas si sebou brát nechceme), zajdeme vrátit peníze do bungalovu s tím, že leadři mají smůlu.

Jdeme po pláži směrem na sever. Pepa, protože zjistil, že mám s sebou kopii svého pasu, mi doporučuje ji okamžitě roztrhat a sníst v okamžiku, kdyby nás unášeli. Prý když nemají moje jméno, nemůžou žádat o výkupné. To rozproudí diskuzi o tom, jestli jim bude dělat problém si (i bez pasu) zjistit moji identitu, po které nakonec dojdeme k názoru, že trhat a jíst pas je zbytečnost. Za námi jde nějaký deputy leader (jak soudíme podle trika), tak se snažíme nepřijít s ním do kontaktu (protože teoreticky bychom takhle opouštět hotel neměli). Už po chvíli je poznat, že jsme pryč z areálu hotelu. Písek tu není zdaleka tak čistý a okolí pláže vypadá poněkud zchátrale. Na druhou stranu, stále necítím onu „vůni moře“, takže tu nikde nejsou řasy. Po chvíli procházíme kolem něčeho, co odhadujeme na rybářskou osadu. Pochybují, že tu mají elektřinu. Silně pochybují,

že tu mají záchod.

Po chvíli chůze přicházíme k řadě nějakých hotelů. Jsou na první pohled daleko menší a méně luxusní. Ale zdá se, že lidé se u nich baví i tak. Najednou někdo z nás navrhne zajít trochu do města na malý zalesněný kopeček s nějakou věžičkou nahoře, kterou odsud vidíme. Bohužel, nevíme moc kudy a nechce se nám moc tipovat, kudy máme jít. Například mně se ani moc nechce tam (už se skoro stmívá a vypadá to, že nahoru polezeme možná tak hodinku, přičemž dost možná nahoře nic jako rozhled mít nebudeme), ale názor většiny vítězí, a tak jdeme na recepci nejbližšího hotelu, abychom se zeptali na cestu. Před vchodem do hotelu docházíme k názoru, že asi bude lepší, když se nás tam nenahrne všech šest a dovnitř jdou jenom David s Michalem. Po chvíli vylézají pro mne. Recepční totiž vůbec neumí anglicky. Pokouším se mu mojí špatnou španělštinou vysvětlit, o co nám jde. Vypadá to, že úplně nechápe, o co mi jde. Něco mi odpovídá a já zjišťuji, že moje schopnost vstřebávání mluvené španělštiny je fakt špatná. Nerozumím mu ani jediné slovo. Vypadá to, že to z mého výrazu v obličejí poznal a někam odchází. Jde za nějakými hosty a něco jim ve španělštině povídá. Vráti se s běloškou, která na mě spustí anglicky. S její pomocí už se domluvíme. Dozvídáme se, že na ten kopec nemůžeme. Patří totiž nějaké firmě.

Na cestě po pláži (Mark fotí)

Vydáváme se dál po pobřeží. Zóna hotelů po chvíli končí a jediné, co se vyskytne vedle pláže, je nějaká malá chajda. Vypadá, jako by se měla rozpadnout v okamžiku, kdy zafouká vítr. Na druhou stranu je tam puštěná televize. My se bavíme o programátorské olympiádě (resp. programátoři mluví a my posloucháme). Z/do děr v písku občas vy/zaleze krab. Nakonec docházíme až na úplný konec pláže, odkud „trčí“ ještě kus pevniny směrem k západu. Je zarostlý nějakým podivným druhem lesa. Pepa tvrdí, že je to kaktusový les. Od lesa nás nějaká vzdálenost ještě dělí a už se celkem setmělo, takže nevíme, ale proč by ne? Pár kaktusů je i tady dole.

Pepa na nás naléhá, ať s ním ještě jdeme po kamenitém okraji moře až na výčnělek výčnělku, který je kus od nás. Už je vážně skoro tma a většině z nás se moc nechce, ale je těžké být proti nejtvrdohlavější osobě ve skupině. Výčnělek výčnělku tvoří velký balvan, na který musíme vylézt. Je tu hezky. Pepa navrhuje jít až na úplný konec výčnělku, protože si myslí, že odtamtud už

musíme vidět Santa Martu². Není to odsud zas až tak daleko, asi 500 metrů, ale nechceme ve tmě chodit po zalesněné kolumbijské cestě a tak Pepův nápad rázně zakazujeme. Já, Mark a Štěpán slézáme s balvanu a David s Michalem šplhají nahoru. Pepa tam ještě zůstává.

Když my tři dorážíme na pláž, dochází nám, že Pepa, Michal ani David nejdou za námi. Takže se tam nakonec šli podívat. Samozřejmě jsme našťvaní. Ne proto, že porušili rozkaz, ale proto, že když už jdou tak bychom šli taky a teď už nemá smysl je dohánět.

Než přijdou, bavíme se o programování. Jsou mi vyjmenovány klady Céčka a záporu Pascalu. Docházím k závěru, že programovat v Pascalu je nelogické. A k tomu, že stejně zůstanu věrný Pascalu. Po chvíli vidíme o kus dál přicházet siluety (už je fakt tma). Jsou tři, jedna má Pepovy vlasy a jedna Michalovu stavbu těla. Když ještě o chvíli později uslyšíme typický Pepův smích, jsme si jistí, že zbytek našeho týmu se vrací.

Santa Martu neviděli. Asi je ještě někde dál. Zato potkali psy. Byli podřízení nějakému hlídači, takže neútočili. Pepa si vzpomíná, že tady vlastně začíná národní park a kdokoliv do něj chce vstoupit, musí zaplatit. Proto tam byli ti psi.

Cestou zpět máme téměř celou osvětlenou světly z blízkých hotelů. Výjimku tvoří průchod kolem rybářské osady. Když se k ní blížíme, nadhodí Michal: „Nemají tam náhodou psy?“ No, mají. Když procházíme, slyšíme štěkání. Naštěstí je ten pes podle zvuku uvázaný. Jdeme po dvou skupinkách, přední se Štěpánem, Michalem a Markem a zadní s tím zbytkem. Najednou vidím, jak se k přední skupince blíží dvě siluety, ne nepodobné dobrmanům. Štěkat začali až kousek před ní a tak se Štěpánovi dle jeho slov naskytl následující výjev: Ze tmy se dva metry před ním objevili dva psi a chňapli po něm zubatou tlamou. On uskočil a zařval (tuto část mohu potvrdit). Následně se psi z nějakého důvodu stáhli. Možná kvůli Štěpánovu výkřiku, možná protože na ně lidé z osady začali křičet (ačkoliv si myslím, že se stáhli už předtím). Ale dost možná taky proto, že jsou na toto už trochu zvyklí a je to podobné, jako psi na zahradě u nás. Kdo ví... Pro jistotu jsme kolem zbytku osady prošli napůl v moři.

Následný návrat na základnu nám nečinil problémy. V bungalovu jsem našel dvě zajímavé věci. Zaprvé papír s nadpisem „IMO Notice“ (v podstatě IMO noviny), na kterém byly položeny tři bonbóny. A zadruhé jsem (o něco později) našel na stropě ještěrku. Zkoušel jsem ji vyfotit, ale mému foťáku se moc nechtělo. Protože je vyfocena jako jediná věc na bílém stropě a mému foťáku se nechtělo příliš zoomovat, je většinou rozmazaná a na všech fotkách vypadá strašně malá (ne, že by byla ve skutečnosti nějak obrovská, ale na fotce se stejně zdá být daleko menší).

Někdo (tuším, že Štěpán) přináší zajímavou informaci. Přestože zítra opět nebude exkurze, je tu nějaká nabídka výletu do džungle. Je tu (snad věrohodná) firma, která by nás zavezla někam, kde už by se to dalo nazvat džunglí a tam snad i někam zavedla. Jídlo bychom si museli zajistit sami, ale voda je v ceně. V ceně 55\$.

Večer začíná relativně nudně. Nic moc se neděje. U bazénu je ohlášená „International party“, ale v tuto chvíli tam nic není. Přecházím z místa na místo a hledám cokoli co mne zabaví. Pak mi dojde, že musím dopisovat deník. Konečně dokončím druhý den. A dost, od teď píšu heslovitě. Potěší mě, že 3. den mám sepsaný během několika minut. A co se sakra dělo 3. den večer? Když si dlouho nemůžu vzpomenout, vyvodím, že se asi nic nedělo. Čtvrtý a pátý den jsou trochu delší, ale celkově jsem hotov během asi čtvrt hodiny. Tak, jdu zase hledat, kde se co děje.

U bazénu už začala párty. Tedy, „párty“. Aspoň v programu je to tak pojmenované. Jde o to, že je tu pódium, na které postupně přicházejí a zase odcházejí tanečníci, kteří vždy předvedou nějaký druh tance (typu balet či břišní tance). Není to úplně špatné, ale moc mě to nebaví. Potkávám tu Slováky, ale netuším, kde jsou Češi. Vlastně tuším. Mohli by být ve VIP bazénu.

Po tomto dlouhou dobu migruji z místa na místo. Večer se zvrhává ve chvíli, kdy se přijdu podívat na stav „párty“ u bazénu a zjistím, že „moderátor“ (nenapadá mne pro něj lepší označení) zve všechny na pódium a lidi se tam také (jako vláček) dopravují. Konečně něco aktivního! Připojuji se a hned toho lituji. Přicházím mezi posledními a tak jsem úplně na kraji pódia, takže obří

² Zde se asi hodí podotknout, že přestože tvrdíme, že jsme byli na olympiádě v Santa Martě, pravé město Santa Marta ve skutečnosti leželo asi patnáct kilometrů od místa, kde jsme bydleli. My jsme bydleli na nějakém jejím předměstí.

reproduktor mi řve do uší. Pokusy prorvat se do středu jsou poměrně marné.

Tanec samotný probíhá ve stylu, který malý Pepa později nazval jako „matfyzácký“. Ve předu je několik opravdových tanečníků, kteří vědí jak se na jaký song tancuje. Za nimi jsme my ostatní, kteří se to snažíme s větší či menší úspěšností opakovat. Mám z toho trochu pocit viny, protože jdu s davem, což nemám rád, ale docházím k závěru, že v tuhle chvíli to ničemu nevádí. A hlavně mě to baví. Postupně se z ničeho nic objevují a přidávají další Češi, až máme téměř (až na Marka) kompletní tým.

Po konci párty opět chvíli migruji. Když se od Dining hall přesouvám k bazénu, narazím na hromadu lidí (mezi nimi i na Čechy), mířící k pláži. Co je možná zajímavější, mezi nimi jsou Štěpán, Michal a jedna guidka, a jsou všichni úplně mokří. Vyjde najevo, že kluci hodili guidku do bazénu a aby jí to nebylo líto, skočili tam za ní. Michal samozřejmě musí (dokud je mokřý) obejmout nějakou náhodnou kolemjdoucí. Vypadá překvapeně, ale ne tak, že by jí to vadilo. Michal jí vysvětluje, že jdou na pláž tancovat Tučňáka (aha!) a zve ji, aby se připojila. Jako skoro všichni ostatní viděla Tučňáka první den před soutěží a líbilo se jí to, takže souhlasí.

Tučňáka na pláži v písku jsme si opět všichni užili. Následně se usazujeme do Dining hall ke stolu. S námi (Čechy) tu sedí ještě ona obejmutá a jeden Portugalec/Brazilec. Zjišťujeme informace o naší nové známé. Jmenuje se Parsla (to okamžitě zapomínám). Podle jmenovky na jejím krku má prostřední jméno Esmeralda (to už si zapamatuji). Je to Lotyška. Není ochotná prozradit nám svůj věk. Ještě jí chvíli zpovídáme a pak už spíš jen tak klábosíme o všem možném. Po chvíli kolem prochází nějaký asiát. Někdo z nás ho odchyťává a zve ho k nám ke stolu. Jeho angličtina není moc dobrá, takže toho z něj moc nedostaneme. Dozvídáme se, že je z Malajsie. Podle trika byl už na IMU v Kazachstánu, tj. už v roce 2010. Dále nám prozrazuje svoje jméno. Okamžitě ho zapomínáme. (Podle stránek IMA byli v Kolumbii dva Malajci, kteří byli už v Kazachstánu. Jeden se jmenuje How Si Yu a druhý How Si Wei. (Asi hodinu před vypuštěním beta-verze tohoto deníku jsem na Mathlinks zjistil, že jsou to dvojčata.) Během následného klábosení nám říkal i něco o svých medailích, z čehož vyvozují, že to byl (pravděpodobně) How Si Yu.)

Po chvíli kolem prochází skupinka. Běloruská skupinka. Zveme je, ať si přisednou ke stolu a oni přijímají. Jde o dva kluky a jednu holku (která se k tomu očividně zná s Parslou Esmeraldou). Vzpomínám si, že nějaká holka z Běloruska seděla vedle mě při soutěži. Je to ona? No, ze soutěže si pamatuji jenom, že byla (asi) blond. Tahle se vypadá (asi) blond. (Už je tma a lampy nesvítily zase tak perfektně.) Chci se vyhnout trapasu a tak nic neříkám. Chvíli je zpovídáme a dozvídáme se jejich jména. Holka se jmenuje Anastasiya. Asi jí budu říkat Nast'á. Jména kluků jsem zapomněl a nejsem schopen je dohledat, protože si o nich nepamatuji vůbec nic dalšího.

Zjišťujeme zajímavou věc, kterou má Malajsie a Bělorusko společnou. Ani jedna z těchto zemí nepoužívá svoji řeč. V Bělorusku se mluví rusky. (Nast'á umí i bělorusky, ale Bělorusové nikoliv). Stejně tak v Malajsi se mluví čínsky. (Už si nepamatuji, jestli How Si uměl i malajsky.) Ale rozhodně nám to přijde dost zvláštní, mít svůj vlastní jazyk a přitom ho nepoužívat.

VEDLEJŠÍ ROLE

Nast'á

Parsla

Během večera několik lidí odejde. Nakonec zůstáváme jenom Češi společně s Esmeraldou a Nast'ou. Už je celkem pozdě a Parsla si začne stěžovat na to, že je unavená a chce jít spát. Přesný běh událostí si už moc nepamatuji, ale ve výsledku se políváme vodou z nedalekého automatu. O chvíli později se to rozhodneme trochu organizovat a tak hrajeme splash.

Ještě později, když už obě děvčata trochu padají únavou, se rozhodneme přejít k pingpongovému stolu. Nutíme jim myšlenku, že musí počkat do východu slunce. Chvíli hrajeme pingpong, ale to

není moc zábava. A tak začneme zpívat naše národní hymny. Ty nám za chvíli dojdou a tak zpíváme něco jiného. Učíme holky „Kolo kolo mlýnský“ a Nast'á nás na oplátku učí „Vyrostla bílá jedlička“

v ruštině. V jednu chvíli se Nast'a z ničeho nic rozpomíná, jestli jsem náhodou neseděl vedle ní během soutěže. Přemýšlím, jak je možné, že ji to napadlo až asi po čtyřech hodinách v její společnosti, ale přikyvuji.

Nějak to tímto způsobem přetrpíme až skoro do svítání. V tu chvíli si Volové vzpomenou na příběh o papíru „Tady bydlí volové“. Zjišťuji, že ani já neznám konec tohoto příběhu. Slováci totiž pravděpodobně očekávali, že volové papír okamžitě strhnou. Poté, co zaregistrovali, že papír nebude sám o sobě strhnut, nám tak Slováci začali naznačovat, že by strhnut být měl. To přinutilo voly, aby se pod papír podívali. Nyní ho odkrývají i nám. Pod papírem je... další papír. Tentokrát doplňující: „Ta ňe?“ Struktury-hledající mysl matematika se tu samozřejmě nezastaví a zeptá se „Není pod tím další papír?“ Samozřejmě, že ano! Neopsal jsem si to, ale co si pamatuji – bylo to slovensky a nedávalo to smysl. Tedy, gramaticky to bylo správně, ale povídalo to o mandarinkách (nebo broskvích, či prostě něčeho podobného), které se někde „tackajú“ (nevěříme, že je to skutečné slovenské slovo. Zpětně jsem při psaní zjistil, že to skutečně existuje – prý to znamená činnost, kterou dělají například nohy opilého člověka, který se snaží udržet rovnováhu, ale jenom se motá). Nenecháme se zastavit a postupujeme hlouběji. Další papír tvrdí: „Tohle je poslední papír“. Ale copak se dá věřit Slovákům. Podíváme se pod něj, a co nevidíme? Lva. A co vidíme? Papír s nápisem: „Počkat, počkat!“. Pod ním se skrývá papírek s „Cedule 66-67 zezadu“. Pod ním už není žádný další papír. Stejně tak nic není zezadu tohoto papírku a tak se jdeme podívat na ceduli 66-67. Ta je kousek od bungalovů. Šipka ze dřeva trčící ze země a ukazující k našim obydlím. Na jedné straně je nápis „66-67“. A zezadu... je nápis „66-67“. To je poslední známý krok. Štěpán vyslovuje domněnku, že Slováci doufali, že se tu zacyklíme. Ještě bych rád podotknul, že z praktických důvodů se velikost papíru postupně zmenšovala s jeho „hloubkou“. První papír byl formátu A4. Poslední byl o trochu větší než můj nehet u palce.

Holky už jdou spát, ale my ještě chceme vydržet do snídaně. Ta by snad měla být od šesti, to jest během půl hodiny. Během tohoto čekání si zajdu pro něco do bungalovu. Hle, Mark je vzhůru. Dozvídám se, že se vzbudil asi před dvěma hodinami a když viděl, že tu nikdo není, došel k závěru „Proč spát, když ostatní nespí?“ a tuším, že začal něco programovat. Já se jdu ještě trochu projít po areálu. Nejsou tu žádní lidé, ale za to tu jsou zvířátka. Vidím pár krabů, relativně dost ptáků (vydávající podivný, až trochu strašidelný zvuk) a dvě ještěrky (bohužel, ještě jsem tu nezahlédl leguána, kterých by tu ovšem taky pár mělo být). Najednou slyším podivný zvuk. Zní to jako gumová hračka o oktávu níž. Po chvíli zkoumání zjišťuji, že tento zvuk vydává veverka. Považuji to za velký objev. Možná proto, že je tři čtvrtě na šest ráno a já jsem byl celou noc vzhůru. A nebo možná proto, že jediné zvuky, které bych do dneška přiřadil veverce, byly „hop“ a „lousk“.

Snídaně už je u Dining hall skoro připravená (bordel, který jsme tu nadělali, uklidili neskutečně rychle). Ale nějak nás k ní nechtějí pouštět. No, podle programu snídaně začíná až za hodinu. Štěpán vytrvale tvrdí, že snídaně se rozdává od šesti, ale já už mu to moc nežeru. Tedy, ne, že by nebylo možné vzít si jídlo/pití/talíř/příbor. Ale musíte si to napůl ukrást. Zdejší personál zastává názor „Pokud už si to vzal, nech mu to“. Bohužel se snaží nám znemožnit tu první část. Nakonec si nakrademe dost na pohodovou snídani, ale Kolumbijci se nezdají z toho být nadšení. Proto je opouštíme a skutečně už se odebíráme do hajan.

Den 6.

aneb

jak jsme potkali tank

Probouzím se ve dvě hodiny odpoledne. V bungalovu nikdo není, a tak se vydávám na oběd. Na našich dveřích nacházím papír s nápisem „GREETINGS FROM BELARUSIA“. Na Volských dveřích leží pod papírem „Tady bydlí volové“ ještě jeden s dalším nápisem v angličtině. Nepamatuji si přesné znění, ale je to něco jako „MAGICAL PLACE WITH CREATIVE BOYS OUT OF THE TIME AND SPACE“. Už se (s žárlivým pocitem, že máme horší papír) chystám k odchodu, když pochopím, co Štěpán včera myslel, když Slovákům opakoval, že mají novou rohožku. Před Volským bungalovem leží na rohožce slavnostní cedulka se slovenskou vlajkou a nápisem Slovakia, které se rozdávaly na začátku. Nechci se nad tím moc pozastavovat, mám hlad.

Jak se dá ve dvě hodiny odpoledne čekat, všechno jídlo už je celkem vyjedeno a já беру zbytky. Cestou ke stolu potkávám Michala a Slováky. Chtějí jet do Santa Marty (pravé Santa Marty). Jede s nimi Filip (slovenský deputy), pár guidů a guidek a jeden Izraelec. Už se vážně chystají za pár minut vyrazit. Michal sice ještě jí, ale hází to do sebe jako o život. Ptají se, jestli nechci jet s nimi. Chci si v klidu sníst svoje jídlo a Santa Marta mě moc netáhne. Už nevím proč, ale během následujících patnácti sekund změním názor. Naházím do sebe jídlo. Následuje chvíle zmatků, kdy se neví, kdo vlastně pojede, snažíme se narychlo měnit peníze atd. Ve výsledku jedou Češi bez Marka, Slováci bez Patrika, několik guidů a guidek a jeden Izraelec (snad jsem na nikoho nezapomněl).

Jedeme autobusem. U východu z hotelu nás zastaví hlídač. Vleze do autobusu a vytáhne na nás foťák. Většina z nás se usměje. Po chvíli se zase hned jede dál. Z našeho předměstí jsme pryč téměř okamžitě a vjíždíme do lesa, ke kterému jsme včera mířili. Ukazuje se, že je to skutečně kaktusový les. Vypadá to celkem zajímavě a tak se po celých 15 minut cesty do Santa Marty je na co se dívat. Ne, že by v autobuse byla nuda. Hodně zpíváme, a v mnoha jazycích. Českoslovenština ale asi trochu (hodně) vítězí nad ostatními jazyky.

Město je zajímavé, ale zdá se být celkem normálním městem. Chudina byla přece jenom o trochu zajímavější. Dozvídám se, že je tu dnes nějaká přehlídka. O chvíli později změním názor na zajímavost města. Po silnici přijede tank, zastaví na semaforu a jako by se nechumelilo zase odjede. Přijde mi, že místní tomu nevěnují pozornost. Jako by tu tanky jezdily po ulici pořád. Dozvídám se od guidek, že tank asi jede na přehlídku. Aha, ta přehlídka je vojenská! No, to koneckonců pořád neznamená, že tanky jezdící po ulici tu nejsou na denním pořádku.

Je nám řečeno, že pokud si budeme chtít někde něco koupit, máme říct nějakému z guidů, protože když místní obchodník pozná, že mluví s cizincem (a to jako fakt bez problémů pozná), oškube nás jako slepice. Po chvíli přicházíme ke kostelu. Všichni prochází vnitřkem kostela a vypadá to, že tamtudy vede cesta. S nelibostí se vydávám za nimi, ale ihned se ozývá moje malá ecclesiofobie a vypadávám odtamtud tak rychle, jak to jenom jde. Jedna guidka se udiveně vyptává na moje podivné chování a když se jí to snažím vysvětlit, vypadá to, že nechápe, jak se někdo může bát kostelů. Po chvíli to oba vzdáme.

V tuto chvíli se na okamžik rozptýlíme. Někteří se rozhlížejí po kostele (krátký pohled otevřenou branou dovnitř mě ubezpečí v tom, že vnitřek za moc nestojí, takže nemám důvod tam lézt). Někdo (tuším, že Baklažán) se snaží v nedaleké směnárně (neúspěšně) směnit argentinská pesa z loňského IMA za kolumbijská. Před kostelem je malé náměstí. Na něm někteří dělají fotky. Já se připojuji k poslední skupině. K té, co sedí a kouká. Ne, že by tu bylo mnoho věcí k vidění.

Opět se vydáváme dále. A opět se zastavujeme na dalším náměstíčku. Je tam socha nějakého chlápka na koni. Podle nápisu pod sochou jde o někoho, kdo úplně vysvobodil Kolumbii ze spárů zlotřilého Španělska (nebo tak něco). Jeho jméno bylo tuším Simon Bolívar. Několik lidí si chce jít koupit kafe, když už jsme v té Kolumbii. Vydáváme se tedy k nedaleké kavárně. Pár lidí si kupuje kelímek s kafem, ale většina to nechce pro sebe a chce si koupit balíček kafe. Ten stojí asi 20 000

kolumbijských pesos. Už si nepamatuji, kolik to je v přepočtu, takže jestli tě to milý čtenáři/milá čtenářko zajímá, vygoogli si to sám/sama. A přichází problém. Mezi Čechy nemáme tolik peněz, aby si všichni co chtějí, mohli koupit balíček. Tedy, on to vlastně není zas až takový problém, můžeme si asi od někoho půjčit, ale do toho se nám moc nechce. Nakonec nalézáme lepší řešení. Kafe se prodává ještě i v menších balíčcích, asi po 12 000 pesos. Sice není na výběr z tolika druhů (konkrétně jenom z jednoho), ale koho to zajímá...

A už konečně jdeme na přehlídku. Nějakou dobu se nic neděje. Pak se ale ozve hudba a objeví se loď (tažená na vleku). Za lodí už přicházejí vojáci. Spousty vojáků. Spousty druhů vojáků. Normální vojáci. Námořníci. Letci. Pyrotechnici. Kapela. Hasiči. Vojenská policie. Normální policie. Ženy. Psovodi. Snipeři. Děti (vážně, několik oddílů mělo mezi sebou děti oblečené do stejného stejnokroje). Lodě. Tanky. Jeepy. K tomu nám nad hlavou lítá helikoptéra. Po nějaké době mě to začne nudit a ztrácím pozornost, ale myslím, že jsem v jednu chvíli zahlédl něco, co vypadalo jako oddíl námořních kuchařů.

Asi metr a půl ode mne sedí nějaký Kolumbijec. Sedí na malé přenosné ledničce. Občas k němu někdo přijde a dá mu pár pesos. On se v reakci na to zvedne a z ledničky vyndá vodu, kterou dá zákazníkovi. To by nebylo zajímavé, kdyby ovšem neprodával vodu v zatavených igelitových pytlících. Hezký pohled je potom na Kolumbijce, kteří se z toho snaží napít. Pytlík nemá žádné otevírání, prostě musíte kus utrhnout/ukousnout, u čehož se s největší pravděpodobností trochu polijete. V tom vedru to může být příjemné, ale zahlédl jsem bělocha, který při otevírání držel pytlík pevně celou dlaní a po otevření se na něj automaticky polovina obsahu pytlíku vylila.

Po nějaké době se opět vydáváme na cestu zpátky. Přehlídka stále probíhá a lidé na ni pořád chodí, takže jdeme spíš proti proudu. Koukám na spoustu pouličních prodejců, kteří se v s někým vybavují několik metrů od svého stánku a hledí někam úplně jinam. Říkám si, že v Čechách by jim to takhle dlouho nevydrželo. Že by Kolumbijci nekradli?

Po chvíli se ve vzduchu objeví spousta malých bílých věcí, které v první chvíli identifikuji jako konfety. Je jich fakt hodně a dav začíná trochu zmatkovat a houstnout. Začíná mi docházet, o co tu jde a pevně chytám svůj mobil. Asi o vteřinu později se mi naskytne zajímavá scéna. Hiphop, který jde asi metr přede mnou najednou chytne nějakého kolemjdoucího chlápka pod krkem a něco mu celkem našťavaně říká. Človíček se tváří dosti nechápavě a po chvíli je propuštěn. Já si mezitím všímám, že konfety vůbec nejsou konfety. Jsou to bublinky pěny. Zůstávají nám na oblečení a vlastně je to celkem hezké.

O chvíli později se shromáždíme vedle nedaleké křižovatky. Dozvídáme se, že Hiphopovi někdo v tom zmatku strhnul z krku zlatý řetízek. Chytnul tedy nejpravděpodobněji vypadajícího člověka, ale po chvíli mu došlo, že je to celkem beznadějně. Necháváme to plavat a bavíme se o transportu do hotelu. Jsou tu tři možnosti – autobus, taxi a pěšmo. Taxi relativně rychle vylučujeme. Názorově se dělíme na autobusáky a pěšáky. Pěšky je to přibližně čtrnáct kilometrů. Filip, slovenský deputy, je hlavním zastáncem chůze. Guidky jsou hlavní zastánkyně busu. Tvrdí, že pěší chůze je nebezpečná. V tu chvíli jde Filip za nejbližším policistou a ptá se, jestli je ta cesta nebezpečná. Policajt zjevně nemluví anglicky a tak mu to guidky musí přetlumočit. Ne, není to nebezpečné. To samé nám potvrdí ještě několik dalších policistů.

Já patřím tradičně k těm lidem, kteří půjdou pěšky, když se půjde pěšky, ale radši bych jel autobusem. Potenciálních chodců je relativně dost (všichni tuším Čechoslováci), ale postupně mění názor s ohledem na to, že nemáme moc vody a protože už bude brzo tma. Filip zrovna mluví s dalším ochráncem spravedlnosti a když přijde a my mu oznámíme, že asi pojedeme autobusem. Sděluje nám svůj cíl – klidně pojedete autobusem, ale před tím chce přesvědčit autobusisty, aby šli pěšky.

Místo, kde chceme nastoupit na autobus je stejně směrem pěší trasy a tak se vydáváme na cestu. Po tom, co nám i asi desátá zelená uniforma sdělí, že (i když nechápe proč) můžeme bez problémů jít pěšky a guidky vypadají relativně smířené s procházkou, přijímáme autobusovou dopravu. Fajn, už se chystáme jet, ale musíme se spočítat a zkontrolovat, že nikdo nechybí. „Mark's missing!“ prohlásí někdo. Guidi vypadají celkem zmateně, ale my se pousmíváme, protože víme, že Mark tu od začátku nebyl. „Xellos's missing!“ Okej, tohle už není vtipný. Ne, počkat, Xellos tady

fakt není! A byl tu! Někdo tvrdí, že Xellos má zvyk se naschvál ztrácat. V tu chvíli Filip vypadá, že ho asi zabije. Dva guidové vyrážejí směrem, kde byl naposledy spatřen.

Asi tak po deseti minutách se všichni tři objeví. Xellos tvrdí, že se tentokrát neztratil úmyslně. Kromě Filipa nám to všem je vlastně celkem jedno a čekáme na autobus. Po chvíli přijede ten správný, spočítáme se a nastupujeme. Chvíli to vypadá, že několik lidí bude muset počkat na další, ale nakonec se dovnitř nějak zместíme. Kolumbijské linkové autobusy fungují jinak než u nás. Jsou tu dva lidé, starající se o bus – řidič a naháněč. Řidič jen řídí a brzdí, když dostane příkaz. Naháněč (kromě toho že vybírá peníze) celou cestu stojí ve dveřích. V otevřených dveřích. Když o tom teď přemýšlím, nejsem si jistý, jestli tam vůbec byly dveře, nebo jestli to byla jenom díra do autobusu. Naháněč se postupně vyklání a lidí stojících podél silnice se ptá, zda nechtějí svézt. Fakt se divím, že nevypadne. Já se na rozdíl od něho něčeho držím a stejně mám občas trochu problém udržet rovnováhu. Cestou zpět opět zpíváme. Jsme rozeseți po celém busu a díky tomu je celkem nemožné nás ignorovat. Ale podle výrazů na tvářích Kolumbijců se jim to líbí.

Na pokoji nacházíme na svých pokojích další IMO Notice. Hmm, jediná zajímavá věc je, že Mexičané prodávají nějaké matematické knížky. Po deseti dolarech. A ve španělštině. Nic moc zajímavého, odcházím na večeři. Při vchodu do prostoru s jídlem potkávám svoji neznámou. Využívám okolností, představuji se a vysvětluji situaci. Mám štěstí, umí anglicky. Zjišťuji, že se jmenuje Bogdana a že netuší, odkud bych ji mohl znát. A že je ze Srbska. Nemyslím si, že jsem kdy předtím potkal kohokoliv ze Srbska a tak se po chvíli omluvím za vyrušení a jdu si naložit večeři. Hmmm, oba automaty na pití jsou mimo provoz. Asi se personálu nelíbilo, kolik toho matematici vychlastají. Na večeři probíráme relativně zajímavé téma – jak dokázat, že mám nějakou informaci bez toho, abych ji odhalil. Tzn., předpokládejme, že z nějakého důvodu řešíme já a někdo jiný sudoku a přitom ho nemůžeme tomu druhému ukázat. Když sudoku vyřeším a ten druhý člověk ne, můžu mu dokázat, že jsem ho vyřešil, bez toho, abych mu dal o řešení jakoukoliv informaci. Jak se to dělá nebudu prozrazovat, zkus si na to milý čtenáři/milá čtenářko přijít sám/sama, není to tak těžké. Prozradím jenom, že to jde.

Po večeři se rozjíždí (tentokrát na pláži) hudba. Když se tam dostávám, už je dávno v plném proudu. Tentokrát hraje živá kapela (bohužel nemá žádnou kytaru, kterou bychom si jinak od nich půjčili). Opět se potvrzuje moje teorie o tom, že Kolumbijci to mají rádi nahlas. Mnozí tancují, ale vzhledem k tomu, že jde o nějakou latinskoamerickou věc typu samba, já se zahanbeně stahuji do bungalovu. Chvíli píšu deník (píšu heslovitě, takže to trvá tak pět minut) a pak si chvíli něco čtu. Když se zase vrátím na pláž, hraje ta samá hudba, jako včera. Jo, do tohohle už se zvládám zapojit. Dnes mě to ale moc nebaví a tak po chvíli usedám. Někdo rozdává odznaky IMA. Po chvíli přichází Panák a oznamuje nám, jak jsme dopadli. Já mám podle očekávání bronz. Stejně tak Mark a Michal. David s Pepou mají No-medal Medal. A Štěpán, jak jsme všichni doufali a věřili, má zlato. Stejně jako na svém prvním IMU se o pouhý bod vyhnul stříbru. Ovšem tentokrát z té dobré strany. Co se týče Slováků, tak Vodka má stříbro, Baklažán, Xellos a Hiphop bronz.

Štěpán, pár guidů a pár Slováků uvažuje o tom, že půjdou do hotelového bazénu. Ne do VIP, nýbrž do klasického veřejného bazénu na třetím patře. Tam se mně nechce, ale všímám si, že Michal už někde splašil Lotyšku. V událostech zbytku večera mám trochu bordel, další věc, kterou si vybavuji, je, že ve složení já, (malý) Pepa, Michal, David, Nast'a a Parsla sedíme u bazénu (kde kromě nás tuším nikdo nebyl) a kecáme. V jednu chvíli jsme zjistili fakt zajímavou věc – v Bělorusku se učí o událostech v Česku v roce 1968. A hlavně, učí se, že jsme byli skutečně sovětskými vojsky osvobozeni. Nast'a na nás fakt celkem nevěřičně, až ublíženě zírala, když jsme jí vysvětlovali, jak to skutečně bylo.

Během večera přibývá pár lidí. Několik Marokánců (vedených Majdoline) a jedna holka z Hongkongu. (Zjišťuji, že tu získala stříbro a tudíž i víc bodů než já. Nechci, aby to působilo nějak sexisticky, ale vědomí, že mě v matice porazila holka, fakt není dobrý pocit.) Abychom se nějak probrali, Michal navrhuje, že si zahrajeme hru. Už na první poslech dost špatnou hru. Sedí se u ní na židlích. Někjaký člověk dotýkající se židle prohlásí nějakou lidskou vlastnost. Všichni co sedí na vrchu a tuto vlastnost splňují, se pohnou po směru hry o židli. Cílem je dostat všechny lidi na jednu židli. V některých okamžicích to byla celkem sranda, ale když na mne sedělo osm dalších lidí,

vážně jsem si přál Michala zaškrtit. Hrajeme celkem dlouho, protože je tu vždy někdo, kdo to trochu kazí. Končíme v okamžiku, kdy jedna z větších skupinek sedící na jedné židli prostě spadne. Jsou už asi tři ráno a tak se vydáváme spát.

Svatá trojice

Den 7.

aneb

jak jsme se nesešli

V osm ráno nám na dveře klepe Štěpán a budí nás. Snažím se vymyslet jak ho co nejbolestivěji zabít, ale mozek se mi ještě nezahřál na provozní teplotu. Štěpán tvrdí, že když máme ten poslední den v Kolumbii, měli bychom si vyrazit někam do hor, projít se. Už má rozmyšleno, kam bychom šli a jak bychom se tam dostali. S námi pojede několik guidek a guidů a taky Slováci. Chce se mi strašně spát, ale souhlasím, že má asi pravdu a že se tu chci ještě někam podívat. Rychle se nasnídáme. Dnes je nakonec pořádaná i normální exkurze, ale je do Santa Marty a tam jsme byli včera. Ale Parsla tam jede a tak si u ní objednáme to, co jsme včera nesehnali – pohledy a známky. A pak začíná hodina naprostých zmatků.

Každý se rozbíhá na jinou stranu a jde něco/někoho shánět. Když už se konečně všichni sejdeme, máme problémy sehnat jakýkoliv odvoz, protože právě odjíždí spousta autobusů směrem Santa Marta. Výsledkem je, že odjíždíme asi v deset. Nejdeme pěšky rovnou od hotelu, necháváme se odvézt taxíky. V prvním taxíku jedou Štěpán, Filip, Mark, Vodka a Michal. (Víte, co mají všichni společného? Neumí španělsky.) Poté co odjedou, my zbylí ještě sháníme další taxíky (budeme potřebovat alespoň dva). Ty se po několika minutách dostaví. Nějak se naštosujeme dovnitř a řidič chce vědět, kam že to vlastně chceme jet. „Motel El Paraíso.“ Očividně neví kde to je. Stahuje okénko a ptá se druhého taxikáře. Ne, nemají ani tušení. Popíšeme jim, že by to mělo být někde už v kopcích směrem na Santa Martu a oni tím směrem vyjíždějí. Cestou se zastavují u skupinky jiných taxikářů a ptají se, jestli někdo neví, kde to je. Očividně nikoliv. Zase vyrážejí na cestu. Guidka v našem taxíku se o něčem baví s taxikářem, ale několikrát zaslechnu „Hotel El Paraíso“. „Motel. Motel!“, opravuji. V tu chvíli taxikář vypadá, jako by se mu rozsvítilo. O chvíli později přijíždíme k budově, před kterou je cedule s červeným nakousnutým jablkem a nápisem „Motel El Paraíso“. Vypadá to, že jsme na správném místě. Až na to, že tu chybí posádka prvního taxíku.

Inu, je tu několik možností, co se mohlo stát. Mohli na nás chvíli čekat a pak usoudit, že asi nepřijedeme a tak vyrazit na túru bez nás. Netrvalo nám to zas až tak dlouho, tohle je celkem nepravděpodobné. A pak je tu druhá možnost, že jejich taxikář vůbec nevěděl a prostě se sem nedostali. To je o něco pravděpodobnější. Po chvíli debat se rozhodujeme, že prohlásíme náš výlet za dostatečný a vrátíme se zpět do hotelu.

Aby bylo jasno, i samotná cesta taxíkem byla trochu dobrodružství. Taxíky tu jezdí podobně, jako každé jiné Kolumbijské auto. Tachometr tu mají spíš na okrasu. Asi se tu trubicí na pozdrav. Nebo možná jen tak pro radost. A co se týče značek a věcí typu dvojitá plná čára – koho to zajímá, jen další věc, na které kolumbijská vláda vyhazuje zbytečně mnoho peněz.

U hotelu se snažíme zjistit, jak se zkontaktovat s prvním taxíkem. Hlídač vytáhne foťáček, na který nás všechny před odjezdem fotí a najde posádku prvního taxíku. Z toho nějak získává číslo na taxikáře. Po tom, co guidky po telefonu dlouho mluví s taxikářem a Filipem, dozvídáme se, že tam prostě mají obrovské zmatky a že se tedy už vrací do hotelu. Během čekání na ně konečně zahlédnu leguána. (Už spousta lidí tvrdila, že tu viděla leguány, ale mě se to až do teď nepoštěstilo.) Je to celkem velké zvíře, divím se, že tu to nechají jen tak pobíhat. Když nakonec přijedou, jsou celí vysmátí a ihned zvažují, že si aspoň dojdou pěšky na nějaký kopeček, který cestou zahlédli. Nakonec jim to je vyvráceno.

A co se vlastně dělo s prvním taxíkem? Inu, podobně jako náš, i jejich taxikář moc nevěděl. Navíc to vypadá, že ještě místo „Paraíso“ řekli „Paradiso“, což působilo diametrální rozdíl. Jezdili tedy nazdařbůh, až dojeli do Santa Marty. Opakuji, že nikdo z nich neuměl španělsky. Tam potkali pákistánského leadra, který je naučil, jak se španělsky řekne doleva a doprava. Díky tomu cestou zpět svého taxikáře mohli trochu řídit. Potom už jsme volali my a tak jeli prostě zpátky.

Protože do oběda ještě zbývá trocha času, rozhodujeme se, že se půjdeme vykoupat do moře. Slunce pálí a nám je dost jasné, že budeme dost spálení. Třeba proto, že většinu času stojíme ve

vodě maximálně po pas a házíme si frisbee, či prostě konverzujeme. Strávíme ve vodě asi dvě hodiny, ale nedokážu si vybavit nic zajímavého, co se tam stalo, a tak se asi nic moc zajímavého nestalo.

Při obědě se dozvídáme špatnou zprávu – nedostaneme ani pohledy, ani známky. Výprava do Santa Marty byla jen rychlá a nikde se moc nezastavovali, takže Parsla nemohla nic koupit. Čert vem pohledy, ty mají i na hotelové recepci (i když tam nejsou nic moc), ale kde máme sehnat známku do ČR? Docházíme k závěru, že to prostě někde seženeme. Přinejhorším zítra na letišti (i když nevíme, jestli to odtamtud půjde i poslat).

Pak už očekáváme odjezd na vyhlášení. Mám poněkud provokativní náladu a tak si na sebe беру tričko italské olympiády. Balíme si sebou vlajky a jsme (náhodně) naskládáni do autobusu. Cesta netrvá dlouho, většina pospává. Projíždíme i kolem motelu El Paraíso. Přijíždíme na místo, které (jak jsem pochopil) je nějaká obřadní oblast místní univerzity, nebo tak něco. Jsme v hezkém parku a přicházíme na místo, kde bude samotné vyhlášení. Je to venku, na otevřeném prostranství. Na slunci. To není hezké.

Nějakou dobu si v hloučku povídáme. Přemýšlíme, podle čeho se rozdělují rodná čísla. K žádnému logickému závěru ovšem nedocházíme. Pak si jdeme sednout. Bohužel, nemůžeme sedět pohromadě. Medailisti musí sedět na předem určených místech. Díky tomu má Štěpán strach, že během vyhlášení usne a nedojde si pro medaili. Po chvíli k nám přijde zahalená postava. Má ovšem kolem sebe slovenskou vlajku a k ní mongolské oči, díky čemuž je identifikována jako dobře známá zelenina. Za chvíli už to začne a tak se přemíst'ujeme na své místo. Občas kolem někdo projde a něco rozdává. Například holky z Irska na každého nalepují smajlíky. Kanadský deputy leader rozdává odznáčky, na kterých je kolumbijská a kanadská vlajka. Mému kontroverznímu já se neuvěřitelně líbí myšlenka jít si pro medaili s italským tričkem, na kterém je kanadská a kolumbijská vlajka.

A pak se zničehonic objevil super nápad – Tučňák! Narychlo shromáždíme obvyklou mezinárodní grupu a jdeme na to. V průběhu někdo vytáhne nápad na sloku, který jsme dostali pár dní předtím: „Panák, Panák, Panák s panákem!“ V průběhu této sloky se rozhlížím. Panák stojí asi osm metrů od našeho kroužku. Podle jeho výrazu mi připadá smířený až spokojený s tím co vidí až slyší.

Vyhlášení začíná. Hromadou proslovů. Duševně se odpojuji asi po minutě a snažím se přemýšlet nad něčím zajímavým. Napadá mne, jestli náhodou slovo Kolumbijec není složené, něco jako drakobijec. Ale co by bili? Kolumba ne, to je moc okaté. A co coulombo? To by sice měli být spíš kulombijci než Kolumbijci, ale to by mohlo být klasické prohození hlásek kvůli lepší výslovnosti (jako třeba existuje kupole a kopule, z pokrivy vznikla kopřiva, s nadsázkou i z velryby verlyba či z permanentky peramentka). Takže Kolumbijci jsou vlastně „zabíjáci náboje“. To vysvětluje, proč na celosvětové akci dělají proslovy ve španělštině.

Po chvíli přijde proslov, který nelze ignorovat. Tedy, on to není přímo proslov, je to jenom video. Poslal nám ho pan Kolumbijec. Zdejší prezident, přestože samozřejmě nemá čas sem přijet a něco nám vykládat, nám alespoň takto dává najevo, že o nás ví a schvaluje nás. Je to samozřejmě zase španělsky (to tu nikdo neumí anglicky nebo jsou jenom tak strašně hloupí?), ale tentokrát jsou k tomu aspoň anglické titulky. Přijde mi, že pan Juan Manuel Santos Calderón mluví první čtvrtinu o tom, jak je skvělé, že tu jsme, poslední čtvrtinu o tom, jak je Kolumbie super mega hafo hustá a bezpečná a mezitím o tom, jak bezchybná a geniální je jeho politika. Nevím, jestli tohle používá do každého proslovu a už je na to tedy zvyklý, nebo jestli tím fakt něco sleduje.

A je tu hudba. O tu se starají tři zástupci Kolumbie. Všechny je tipuju tak na třináct. Později jsem zaslechl, že hlavní z nich, který měl taky (několikrát) sólo na harmoniku, je syn někoho důležitého. Ale nevím co je na tom pravdu. Určitě ale hráli hezky.

Medaile jsou tady! Samozřejmě v pořadí bronz – stříbro – zlato. U bronzu jsme vyhlášení dost náhodně. Když na pódium zavolají Xellose, v době přebírání medaile, udělám, co jsem předtím slíbil. Vykláním se do uličky a křičím: „Chleba!“ Xellos chvíli váhá a pak ještě hlasitěji odvětí: „CHLEBA!“

Díky náhodnému vyhlášení mám strach, že přeslechnu svoje jméno. Nakonec se tak

nestalo, ale bylo to zamumlané dost špatně. To jest, žena, která mne volala, vyslovila špatně moje jméno, moje příjmení a také obě slova sousloví Czech Republic. Plus mám pocit, že jsem byl opět nazván Radoslavem. Při přebírání medaile si potřásám s předávajícím rukou a abych splnil další věc, kterou jsem před chvílí slíbil, přidávám „úchylný prvek“ (pokud milý čtenáři/milá čtenářko netušíš o čem mluvím, použij představivost a tipni si). Ani to s ním nehnulo.

Pak už se má předávat stříbro. Počítám, kolik holek dostalo stříbro. Dvě až tři. U jedné osoby fakt neumím pohlaví rozpoznat. (Jak jsem později zjistil podle internetu, byla to holka.) Jediný z obou našich republik, kdo si jde pro stříbro, je Vodka. Podle dohody má k potěšení taky přidat něco navíc a podle překvapeného úsměvu předávajícího tak skutečně i učinil. Jak se dalo trochu očekávat, někdo z publika (myslím, že Baklažán) opět začíná: „Chleba!“. Vodka odpovídá a zvyšuje hlasitost. Ozývá se ještě hlasitěji: „MÁSLO A CHLEBA!“ Vodka se rozhlédne a suverénně na celé plíce zařve: „**MÁSLO A CHLEBA!!!**“.

A jsou tu zlatí hoši (holka ani jedna). Při prvním vyhlásováním jde na pódium i Štěpán. Jako všichni pózuje se svou vlajkou, když v tom se za ním zničehonic objeví další vlajka. Vlčnovská. Na svědomí to mají samozřejmě Michal s malým Pepou. Bohužel, jsou vyhnáni dřív, než stihne kdokoliv, koho známe, pořídít obrazový záznam. Ale těší nás pocit, že jsme při vyhlásování zlata měli na pódiu hned tři lidi.

Po tomto se odebíráme k jídlu a pití, které se rozdává kousek odsud. Vyhlásování pokračuje, ale nás už to moc nezajímá. Pořizujeme několik fotek. S guidy a guidkami, několik fotek celého českého týmu, Michal si dokonce pořizuje fotku s mongolským týmem a svojí vlajkou. Mezitím končí vyhlásování. Ještě proběhne nějaký obřad s kolumbijským a jihoafrickým týmem (JAR pořádá příští IMO) a pak nám ještě pustí dvě videa. V prvním nám nějaký jihoafrický papaláš něco vypráví (znělo to nudně, a tak jsem ho moc neposlouchal). Následuje úplně klasické reklamní video na Jižní Afriku. Po tomto začnou nějací tanečníci tancovat. Na rozdíl od zahajovacího ceremoniálu je to zajímavé a hlavně vědí, kdy mají přestat.

Jsme hrdí na medaile!

Ještě si každý dáme pár kliků/dřepů (procházející lidé se se zaujetím koukají) a pak už se přesouváme k odchodu. Oou! Před východem je tak dvacetimetrová fronta lidí čekajících na

autobus. Fakt se nám nechce to vystávat – máme hlad. Všimáme si, že kromě „oficiálního“ výhodu je tu ještě klasická plotová brána. Nečekáme, že bude otevřená, ale vydáváme se k ní s tím, že to případně přelezeme. Je otevřená! Za ní potkáváme nějakého organizačně vypadajícího človíčka, který se ale jen překvapeně usměje a nechá nás jít. Ťukáme na nejbližší autobus. Řidiči je zjevně srdečně jedno, že nastupujeme na místě, kde nikdo jiný nenastupuje a pouští nás dovnitř. Náš pocit z vítězství doplňuje škodolibá radost ze zjištění, že Mark s Panákem pravděpodobně zůstali trčet ve frontě a po chvíli ještě ohromení z množství autobusů, které tu ještě čekají. Myslím, že jsem doteď neviděl tolik autobusů na jednom místě. Naše kansaská léčka byl jednoznačně chytrý tah.

Po příjezdu je jasné, že večere dnes probíhá jinak. Kuchaři stojí kolem bazénu a smaží či grilují přímo na místě. Sakra, jak se jim povedlo strefit se do typu kuchyně, na který teď fakt nemám ani pomyšlení? No nic, překusuji to a něco si od nich vezmu. Nic moc, ale není to tak špatné. Všichni Češi a Slováci se snažíme usadit kolem jednoho celkem malého stolu. No, moc se nám to nedaří. I během mé zhruba desetisekundové cesty pro zákusek mi někdo stihne zasednout židli. Rozdává se víno a nezdá se, že by někdo jakkoliv kontroloval věk.

Tam, kde byla před dvěma dny „párty“ teď stojí několik leadrů a něco povídá. Jde o nějakou stand-up show a jsou celkem vtipní. Po tom co skončí, to nějakou dobu vypadá, že se nic organizovaného nebude dít. Ovšem to neznámá, že se neděje nic zajímavého. Například Bělorusové rozdávají peníze! Většina lidí dostává stovku, mně ale dají rovnou tisíc! To je v přepočtu něco přes dvě koruny. Asi mne mají rádi. Dokonce přidávají i běloruský odznak. Hmm, další věc co bude zdobit moji hrud' na dalším IMU.

Potkáváme Parslu a potom i Nast'u. Ta druhá má problém. Podle toho, jak jsem ji pochopil, nějakému otravnému Bulharovi dala slib. Asi jí úplně nerozumím, ale to, co nám říká, vstřebávám ve smyslu, že Bulharovi slíbila, že s ním stráví noc (možná o něco lepší a méně zavádějící překlad je „bude přes noc“). A že ho potom zabije. Odcházím, přemýšlím o tom, že jsem asi moc dobře nerozuměl a o kudlankách a vracím se s nožem a lžičkou. Nůž je pro rychlou, bezbolestnou a efektivní smrt. Lžička je pro hrozně pomalou vraždu s extrémně neefektivní zbraní. Nast'a obojí odmítá.

Po nějaké době začíná hrát hudba. U bazénu začíná další „párty“. Opět začínají na pódiu zkušební tanečníci. Letmý pohled mne utvrzuje v tom, že jsou to ti samí co předeviděm. Přestože pódium je prozatím vyhrazeno pro ty, co umí tancovat, objevuje se na okraji pódia i něco, co podezřele připomíná malého Pepu. Po chvíli je to vyhoštěno, ale v tu dobu už začínají tancovat všichni (před pódiem). Inu, proč ne? Kombinace hudby a blikavého barevného osvětlení z toho sice dělá to nejepileptičtější místo, na kterém jsem kdy byl, ale nikdo nevypadá, že by měl záchvat. Ačkoliv, Pepa se snaží tancovat jinak než ostatní a občas to záchvat trochu připomíná.

Možná to bude tím, že jsem chvíli před tím udělal 60 dřepů, ale tancování mi přijde poněkud únavné. Po nějaké době odpadají i ostatní, až na Pepu. (Kolik toho sakra vypil?) Padá návrh na VIP bazén. No, ještě jsem tam nebyl, tak souhlasím. Po tom, co se dostaneme do správného patra Štěpán s Davidem klasicky vlezou dovnitř komínem a jdou nám otevřít. Vevnitř je tma a míříme přímo k bazénu, snad správnou cestou. Máme být potichu. „Některé věci tu jsou na jiném místě než včera, takže si nejsme jistí, že tu vážně nikdo není.“ No super. Moje pesimistická představivost opět začíná pracovat a chvíli si pohrává s myšlenkou, jak se majitelé vzbudí, obviní nás z vloupání a poslední noc strávíme v kolumbijské věznici. Musím se naučit přestat vždy myslet na nejhorší.

Jsme tu já, Štěpán, David, Michal, Nast'a, Parsla a Nastin Bulhar. Já s holkama zůstáváme stát mimo bazén, ostatní jdou plavat. Do bazénu se mi moc nechce, rozhled mám i tak a koupat se mi moc nechce. A mé paranoidní já si uvědomuje, že když nebudu v bazénu, můžu v případě potřeby rychleji utéct. No, smočím si alespoň nohy pro pocit Achievement Unlocked. Nast'a s Parslou po chvíli nervózně odcházejí a já je následuji. Usazujeme se na vnějším schodišti, díváme se na město a bavíme se o dopravě domů. Po chvíli se připojuje Bulhar. Je celkem otravný.

Po nějaké době přicházejí i ostatní. Shodujeme se na tom, že se asi přesuneme do Dining hall, ale holky se nejdříve chtějí převléknout. Dohodneme se na tom, že se za chvíli srazíme. Kluci jdou do bungalovů (Bulhar jde za nimi) a já čekám u Dining hall, kde po chvíli potkávám Pepu. Najednou přiběhnou kluci s tím, že Bulhara poslali pryč a tudíž máme šanci mu zdrhnout. Okamžitě

se vydáváme pro holky. Kde bydlí, víme jenom přibližně, ale nějak se srazíme. Děláme, co můžeme, aby nás Bulhar nenašel. Přemistujeme se na autobusové parkoviště před hotelem, kde po chvíli potkáme nějaké lidi z Anglie a Nového Zélandu. Po nějaké době už nás to tam nebaví (naši nově příchozí se zdrželi jen na chvíli) a protože si myslíme, že už je celkem bezpečno, přemistujeme se na recepci, kde jsou křesla. Zrovna odjíždějí Irové (jsou tak 2-3 hodiny ráno). Jejich vedoucí si s námi chvíli povídá a jedna z jejich účastnic nám dá další smajlíky.

Opět máme chuť se někam přemístit. Naším dalším útočištěm se proto stává náš bungalov. Jsem fakt dost unavený a napůl usínám. Proto si pamatuji jenom to, že to tak nějak v proměnlivém složení táhneme asi až do pěti, kdy se domlouváme na setkání na snídani v 8:26. S tímto už definitivně usínám. Začíná mi poslední krátký kolumbijský spánek.

Všichni čtyři medailisté

Den 8.

aneb
jak jsme jeli autobusem

Jak se domluvilo, o půl deváté jsme se sešli u snídaně. V rozespalém stavu jsme pořídili pár fotek a pak už začalo klasické zmatkování před odjezdem. Kromě toho, že si musíme nějak (celkem narychlo) sbalit, musíme taky na hotelové recepci koupit pohledy a k tomu ještě leccos dalšího. A do ničeho se nám nechce. Nakonec ale všechno nějak dopadne a v 10 hodin už jsme podle domluvy připraveni k odjezdu na letiště. Ještě vracíme karty (pokud vím, dokonce i malý Pepa tu svoji vrátil) a už jsme vážně připraveni k odjezdu.

Parsla s Nast'ou se s námi loučí. Očividně jsme udělali dobrý dojem a jedna z nich (Běloruska) se i trochu rozbřečí. Přičemž několik sekund před tím, než začala, prohlásila, že nikdy nebřečí. Parsla to (pokud si správně pamatuji) bere s trochu větším klidem, ale alespoň nám dává odznáček Latvia (juhú, další medaile na moji IMO uniformu!) a nějaký Lotyšský magnet. Nast'a přidává běloruský odznáček, ale ten už většina z nás má. Michal na oplátku sundává ze svého batohu dva odznáčky (PraSečí) a věnuje je dívkám. Posledních pár slov, poslední objetí a už odjíždíme směr letiště.

Jsem překvapený z nemoderního, až skoro rozpadajícího se vzhledu letištních prostor. Tedy, ne přímo z nich, Santa Marta je jen relativně malé město a dá se to tu čekat, ale spíš z toho, že jsem si toho v den příletu nevšiml. Jasně, byl jsem ospalý, ale to jsem teď přece taky. Z úvah mne vytrhne popostrčení někoho za mnou k odbavovací přepážce. „Hola, ¿ habla español?“ „Sí, pero no soy muy bién por lo que inglés será mejor.“ Paní u přepážky se na mne pochybovačně podívá a spustí lámaně anglicky. Zatímco mluví, přemýšlím, jak je možné, že jsem během sekundy vytvořil

větu (dokonce i bez zjevné chyby), která by mi normálně zabrala tak minutu přemýšlení. Asi je vážně pravda, že pokud má člověk základy jazyka, nejlépe jazyk ovládá, když je ospalý a jeho mozek je někde ve stavu mezi zombii a autopilotem.

Odbavení, s letenkami (máme v ruce jen letenky do Bogoty, Panák odmítl vydat nám letenky na zbytek trasy) čekáme v hale. S námi tu čeká ještě pár týmů, například honkonžský a ... zrovna přichází tým Lotyšska. Parsla nás i zpozoruje a zběžně pozdraví. A my jdeme psát pohled. Zjistili jsme, že tady známky ani schránku neseženeme, ale alespoň můžeme napsat společný pohled na PraSečí sraz. Snad ho nějak pošleme z Bogoty.

Přesunujeme se do správné haly a hned na kontrolu. Michal si zapomněl u sebe švýcarskou kartu, takže mu z ní vyndali nůžky, nožík a myslím, že i něco, co vypadalo jako bodec. A pak zase čekáme. Je oblačné počasí, relativně i zima a snad i trochu poprchává. Za dobu, co jsme tady, se žádný den počasí ani zdaleka neblížilo tomu, co je tu teď. Kopce v okolí letiště jsou částečně i zahaleny do mraků a já si ten výhled užívám, dokud nezačneme nastupovat do letadla. V letadle během několika málo minut usínám.

Snad se mi ani nezačne nic zdát a už jsme najednou v Bogotě. Nikam nespěcháme, jsme tu asi 6 hodin před odletem dalšího letadla. Naposledy jsme jedli snídani a už máme celkem hlad. Na letišti objevujeme místo zvané „Crep and waffles“, kde by se snad mělo dát najíst. Protože to vypadá, že budeme chvíli čekat, jdou někteří zjistit, jestli tu máme jak poslat pohled. Vráti se s mizerným výsledkem. Poslat pohled by snad ještě nějak šlo, ale známky tu sehnat prostě nejdou. Jako jediná možnost se nabízí dát pohled a peníze a známku člověku na informacích, který už by známku sehnal a pohled poslal. Shodujeme se ovšem na tom, že by si peníze nechal a pohled už bychom neviděli, proto si pohled necháváme u sebe.

Konečně přichází servírka. Stejně jako každý správný Kolumbijec neumí anglicky, avšak naše španělštinářské trio (Panák, já a můj slovník) se nakonec nějak domlouváme. Já a slovník musíme překládat spoustu názvů jídel ostatním, ale nakonec nám znalost jídla příliš nepomáhá. Většina porcí, které nám donesou, jsou totiž (přestože jsou dobré) na oběd poměrně malé. Výjimkou je paradoxně moje jídlo, které, přestože bylo levnější než většina ostatních, je velice syté. Takže kdybyste se někdy zasekli na letišti v Bogotě, rozhodněte se pro jídlo podle ceny. Když přijde na řadu placení, pokládá nám servírka podivnou otázku, kterou nějakou chvíli nechápeme (protože je anglicko-španělská). Nakonec nám dochází, že se ptá, zda-li chceme dávat dýško. No, je divné se na to takhle ptát, ale přikyvujeme. Očividně tu i dýško musí být zaznamenáno na účtu.

Pochopíme teprve v okamžiku, kdy skutečně platíme. Dostáváme totiž koženou kapsu (nenapadá mě to pro to lepší slovo) s účtem, do které narveme všechna zbylá pesa a přibližně doplníme dolary. Tu servírka jednoduše odnese a peníze nazpět opět přinese v této kapse. Holt jiný kraj. I po zaplacení ještě zůstáváme nějakou dobu na místě. Nevyhazují nás, nikam nespěcháme a hlavně většina z nás už stihla usnout.

Když nám to už konečně začne připadat trochu hloupé, přesouváme se do haly. Některým z nás se moc nechce usínat na letišti a tak se jdeme porozhlédnout kolem. Mají tu skleněnou vitrínu s tím, co nesmíte mít v letadle. Jo, je tu i švýcarská karta. Přesouváme se do obchodu se suvenýry. Jak se dá od letištního obchodu čekat, všechno je tu nehorázně drahé. Poměrně rychle docházím k závěru, že tady si nic kupovat nebudu, ale rozhlížím se kolem. Prodávají tu knížky, což je jedna z věcí, která mne v obchodě vždycky zaujme. Asi tak půlka toho je v angličtině, dost knížek vypadá, že už tu netknutě stojí nějakou dobu a... „What the fuck?“ vyjde ze mne polohlasně. Některá postarší paní se na mne pohoršeně podívá. Asi umí anglicky. Mně to moc nezajímá, spíš se soustředím na knihu, kterou jsem právě našel. „The house of silk : the new Sherlock Holmes novel“ hlásá titul knihy. Jako fandu Sherlocka mě to částečně pohoršuje („Jak si někdo může dovolit jen tak převzít dílo někoho jiného?“) a částečně plní radostí („Budou další díly!“). Docházím k závěru, že si to musím stáhnout hned jak přijedu domů.

Ostatní mezitím našli asi jednoznačně nejhustějšou část obchodu. Prodávají tu čokolády a vedle nich mají vzorky na nalákání. Nikde kolem není napsané žádné omezení, ani nás nikdo nijak nenapomíná, a tak nenápadně ale vytrvale užíváme vzorky všech druhů. No, není to kdovíjak skvělá čokoláda, ale rozhodně není špatná. Když už je čokolády viditelně méně, přesouváme se zpátky k

ostatním.

Většina ještě na chvíli odejde, protože si chce koupit kolumbijské tričko (jedinou věc z obchodu, která vypadala cenově rozumná, ale musí se jich koupit víc). Já sám čekám, hlídám místa a věci. Mezitím se rozhlížím po letišti. Mají tu takové ty obří obrazovky tvořené z menších televizních obrazovek. A jedna z těch menších obrazovek je modrá. Windowsově modrá – něco se rozbilo. Zaplavuje mne neskutečnou škodolibou radostí.

Inu... tahle fotka je z prvního dne, ještě z Ruzyně, ale představte si, že je z Bogoty

Potom chvíli hrajeme karty (velký Pepa nás naučí fajn novou hru jménem Hovno) a potom už se přesouváme k bráně. Kontrolou procházíme bez problémů (razítko mi dali na stránku v pasu, kam vlastně vůbec nepatří). Při průchodu kolem různých bezcelních obchodů nám jeden nějaký obchodníček nabízí ochutnávku nějaké kořalky. Většina přijímá. Bohužel jsem nebyl dost rychlý na to, abych to zachytil na foťák. Škoda, bylo by fajn mít fotku Panáka s panákem. Potom zase hrajeme karty (necítím se moc dobře a myslím, že mám horečku, tak se neúčastním).

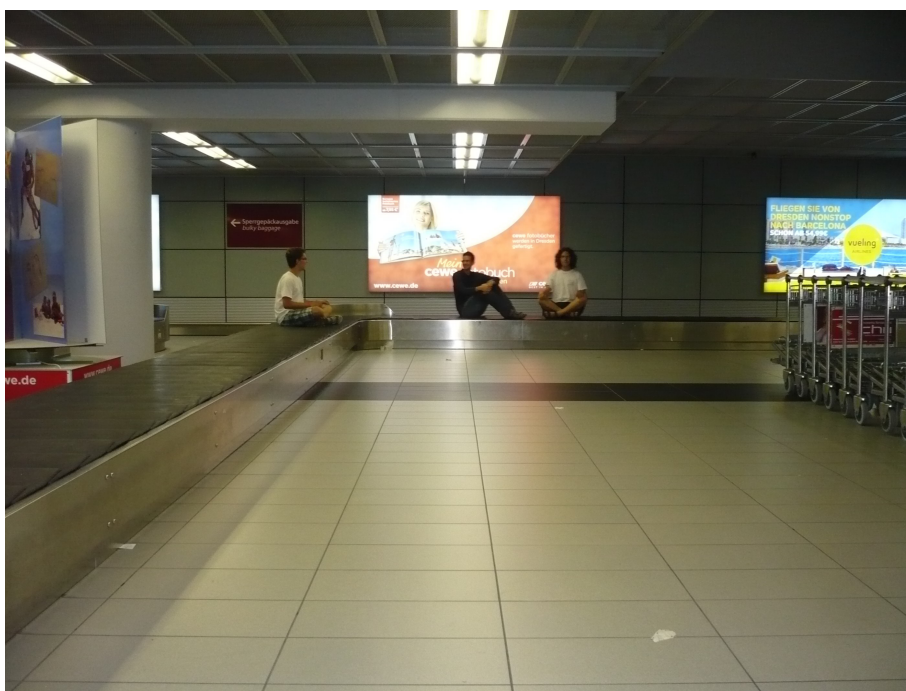
Asi hodinu před plánovaným odletem se ozve hlášení, ať se všichni, co letí naším letem shromáždí u brány a připraví si pasy. Uposlechneme tohoto rozkazu a pasy nám jsou odebrány a někam odneseny. No, možná to nebyl náš poslední den v Kolumbii. Panák nám vypráví historku o tom, jak byl v Rusku. Autobusu, kterým cestovali, na jedné křižovatce policista zabavil nějaký důležitý papír a policista na další křižovatce ho požadoval. Autobus jim zabavili a museli si ho koupit zpět. To nás úplně neuklidňuje.

Po chvíli se vrátí nějaké letištní zaměstnankyně s našimi pasy. Vždy najdou člověka, kterému patří pas a pas mu vydají. A pak přeškrtnou letenku. Ano, přeškrtnutí sice může nějakým způsobem značit, že letenka je i s pasem platná, ale spíš to vypadá na pravý opak. Čekáme, co se bude dít. Nakonec je všechno pozitivní a přeškrtnutí očividně jen zaručovalo, aby se dva lidi nemohli prokázat jednou letenkou při rozdávání pasů. Nastupujeme do letadla. Asi budeme mít zpoždění. To, vzhledem k tomu, jak málo máme ve Frankfurtu času, vůbec není dobře. Při vzletu už skoro spím.

Pokud si dobře vzpomínám, probudil jsem se až někde nad Francií. Do Frankfurtu jsme skutečně přiletěli pozdě. Máme asi hodinu a půl, což by mohlo stačit, ale... Dále není moc co popisovat, prostě jsme se zrychleně propletli Frankfurtským letištem. K naší bráně jsme nakonec přišli asi čtvrt hodiny před plánovaným boardingem. Pepa se Štěpánem šli opět hledat způsob, jak poslat pohled. Otázku, jestli skutečně stojí za to, posílat pohled z Německa, vyřešil fakt, že žádný způsob, jak to udělat, nenašli.

Trochu přší a tak vzletáme o něco později. Opět během chvíle usínám. Když se zase probouzím, zjišťuji, že jsme už tak půl hodiny měli být v Praze. Asi po další půlhodině konečně přistáváme. V Drážďanech. Pilot nám oznamuje, že v Praze fakt leje a tak tam teď nemůžeme přistát. Zjistí, co s tím můžeme dělat. Někdy po osmé hodině se dozvídáme, že s tím moc nenadělá. Nabízí nám dvě možnosti. Můžeme tu nasednout na autobus a dojet do Prahy busem. Nebo se s nimi můžeme vrátit do Frankfurtu, kde nám zaplatí hotel a zítra to zkusit znovu. Druhá možnost je lákavá, byl by to fakt zajímavý konec výletu, ale přinejmenším Mark se Štěpánem už mají nějaké plány a nechceme se trhat. Proto (jako snad každý) vystupujeme z letadla.

A ztratil se kufr! Panákův. Ve skupince čekající na náš autobus je hlášených ztracených zavazadel více. Panák měl v kufru i klíče od bytu. Chvilí se to řeší (celkem dlouho to trvá, než se najde někdo, kdo mluví i jinak než německy) a pak už si jdeme prostě nastoupit do autobusu. Dost silně přší, celkem zmokneme i na těch dvaceti metrech do autobusu. Já mezitím dostávám zprávy z domova. V Praze prý fakt dost leje, chvílemi vážně není vidět na krok. Na druhou stranu letadla vzletávají a přistávají co pět minut. Ve skutečnosti nejde o samotné přistání v Praze, nýbrž o to, že bychom museli proletět nějakými bouřkovými zónami. Zrušeny jsou jenom tři druhy letů – z Frankfurtu, z Paříže a z Varšavy. Holt máme fakt štěstí.

Já jsem kufr!

V autobuse se opět dost spí. Vzhledem k tomu, že nakonec přijíždíme fakt pozdě (kolem půlnoci), musíme ještě vymyslet, jak se kdo dostane domů. Já a Štěpán máme odvoz autem a velký Pepa bydlí v Praze, ale jinak... nakonec to dopadá tak, že Michal přespává u Pepy a já nabízím neurčitému počtu lidí odvoz na nádraží. Víím, že jeden člověk se vejde a mohli by se vejít třeba i tři, ale to nevím jistě, pokaždé se zapomenu zeptat.

Chvilí před příjezdem na letiště nějaký týpek přemluví našeho řidiče, aby mu zastavil na semaforu, aby si mohl vyběhnout ven na záchod. Díky tomu stojíme nějakou chvíli na zelenou a auta za námi troubí. Ach, hned si vzpomínám na Kolumbii. Nakonec jsme po příjezdu na letiště vysazeni na jiném terminálu, než jsme měli přilétat. Já hned začnu telefonovat, protože někdo (hlavně David) vážně spěchá na nádraží a potřebuje se tam dostat rychle a tak musím svůj odvoz informovat o změně terminálu. Díky tomu si málem zapomenu kufr v autobuse. Ve chvíli, kdy si na to vzpomínám, se řidič už nervózně rozhlíží kolem a očividně přemýšlí, že to prostě zaklapne a odveze zpátky do Drážďan.

A tak se pomalu rozpouštíme. Panák, velký Pepa a Michal zmizí chvíli po příjezdu. Štěpána po chvíli vyzvedne auto. On z něj vyndá podlouhlý předmět, který předá malému Pepovi.

Didgeridoo. A Štěpán také odjíždí. Nakonec se objeví naše auto. Bezva, je tu dost volného místa pro všechny. Naskládáme se dovnitř a vyrážíme směr nádraží. Cestou nám semafor moc nepřeje a na jednom stojíme asi tři minuty. Když nakonec dojíždíme k nádraží, zbývá Davidovi asi sedm minut. Vlak měl naštěstí zpoždění, takže to stihl. Ostatní také rychle vystupují. A tím končí naše kolumbijská cesta.

Moje afterIMO

Rád bych nyní ještě popsal, co se mi stalo po tom, co jsem už přijel domů. Nejde už přímo o IMO, ale souvisí to s Kolumbií a mně osobně přijde, že to k tomu prostě tak nějak patří. Proto se mnou milý čtenáři/milá čtenářko měj ještě chvíli trpělivost.

Po dvouhodinové cestě z Prahy konečně přijíždíme domů. Nenaplňuje mne to žádnou melancholií ani ničím podobným, ale je svým způsobem fajn být zase doma. Otevírám dveře, vylézám z auta a – AU! Vypadá to, že nemůžu došlápnout na levou nohu. Nějakým způsobem dokulhám dovnitř. Po tom, co si sundám botu, zjišťuji, že mi otekla noha. Jako dost otekla. Myslím, že za posledních zhruba 30 hodin jsem nesundal botu a tak nemůžu porovnávat, kdy se tak zvětšila, ale vím, že v Praze jsem ještě běhal.

Mám pocit, že by to mělo být štípnutí, ale vlastně to taky trochu vypadá jako výron. Ovšem mám taky horečku. Jak bych mohl mít z výronu horečku? Ledaže by horečka byla z něčeho jiného. Třeba úpal? Po tom, co si sundám tričko, zjišťuji, že mám spálená záda. Jako dost spálená. Myslím, že za posledních zhruba 40 hodin jsem nesundal tričko a tak jsem si toho nemohl všimnout dřív, ale ramena a oblast kolem krku mám pokryté puchýři. I když je to vlastně spíš jeden velký puchýř. No nic, teď s tím asi nic nenadělám. Jsou dvě v noci a já fakt chci jít spát. Obaluji si nohu do ledu a usínám.

Ráno se necítím ani o trochu lépe. Fakt nevíme, jestli mám štípanec, nebo výron, ale tak jako tak by to asi chtělo doktora. Doktorka ze mne není moc nadšená, očividně si myslí, že jdu jen s nějakou blbostí, ale po zběžném pohledu na mne zjevně mění názor. Z pohledu na záda málem upadne. Po zběžné prohlídce mojí nohy dojde k závěru, že to bude spíš štípanec. Nahrává tomu i to, že bych si asi všiml, kdybych si vyronil nohu. Odebírá mi krev. Provádí nějaké rychlé testy a mezitím jsem poslán na chirurgii. Pro jistotu, kdyby to fakt byl výron. Po rentgenu dochází pan doktor k závěru, že mne jenom něco štíplo. Přesto (nebo možná právě proto) dostávám dlahu a berle. Vracíme se k doktorce. Její pohled sjede na dlahu. Ten pohled neumím popsat jinak, než že „čumí jako vyoraná myš“. Testy potvrdili, že mám v těle infekci. Neznámou infekci. Dostávám na týden širokospektrální antibiotika a naordinovaný klid.

Cestou domů se mne snaží posednout hypochondrie. Myslím, že kdyby mi v Kolumbii nebylo jeden den špatně, tak se jí to i povede. Snažím se myslet na něco jiného. Napadá mne, že vlastně přímo z Kolumbie nemám žádný suvenýr. „No, máš tu infekci,“ prohlašuje pisklavý hlásek v mé hlavě. „To je tak trochu suvenýr.“ Snažím se odporovat: „No jo, ale to je jen krátkodobý suvenýr.“ „Když budeš mít štěstí, vydrží ti až do smrti. To jest tak týden.“ Škoda, že pisklavý hlásek není reálný. Imaginární stvoření nakopnout do koulí nemůžete. Snažím se tedy vést rozumnou debatu: „V oblasti, ve které jsme byli, se žlutá zimnice nevyskytuje.“ „Kdo říká, že to je žlutá zimnice? Vše co víš, je, že máš nějakou infekci. Třeba ji pojmenují po tobě.“ Můj pisklavý hlásek je jeden z mých nejlepších kamarádů, ale kdyby tu s námi seděl, asi bych mu něco uříznul.

A pak jsem ležel. A ležel. A ležel. Na IMU jsem se rozhodl, že po posledním dnu IMA měsíc nesáhnu na matiku. Plán jsem splnil s úspěšností zhruba 10%. Vydržel jsem to 3 dny. Zjistil jsem, že bez matiky se prostě nudím.

Psychologicky mi asi dost pomohlo vědomí, že za týden chci a musím být zdravý, abych mohl jet na PraSečí sraz. No a dál už asi není moc co dodat. Týden jsem se uzdravoval a pak jsem se prostě uzdravil. A to už je fakt definitivní konec.

Q.E.D.